



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10' Οδός Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστό-
ρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Tony. — Βσεβολδδ Κρεστόβσκη : ΕΚΤΟΣ
ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Α. Schneegans :
ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ. — Χ. Χριστιανού Ἀνδέρσεν : ΕΙΚΟ-
ΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ἐγγράφοντες πέντε προ-
πληρωτέοις Συνδρομηταῖς εἰς
τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμ-
βάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βι-
βλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπαρτ
καὶ Χριστ ἐκδιδομένης, τιμωμένης
δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν
σελίδων ἐξαιρέτως χρυσοδέτα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50
ἐλεῦθ. ταχυδρομικῶν, ἄδετα δὲ δρ.
2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα
τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ διὰ τοὺς προ-
πληρώσαντας συνδρομητὰς μας,
πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25
τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθή-
κης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λε-
πτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Β'

Ἡ Πυργοδέσποινα.

Ὁ πύργος δὲ Μονσενὺ ὑψοῦτο ἐπὶ ὕψη-
λου λόφου ὑπερκειμένου τῆς πεδιάδος. Ἦν
δὲ ἐκτεταμένη καὶ στερεὰ οἰκοδομή, αἰώ-
νων καὶ ρυθμῶν διαφόρων, ἦν ὁ χρόνος
καὶ αἱ δρώσεις εἶχον διαρκῶς ἐρειπώσει.

Τὸ ἀρχαιότερον μέρος ἦν μέγιστος τε-
τραγῶνος πύργος, με ὕψηλὰς πεπαλαιω-
μένας ἐπάλξεις, ἐφ' ὧν ἐφύοντο ἤδη πα-

ράσιτα χόρτα. Εἶχε δὲ ὕψος ὀγδοήκοντα
ποδῶν καὶ ἐξήκοντα ἑκατέρωθεν· καίτοι
δὲ τὰ τεῖχη αὐτοῦ ἦσαν μεγίστου πά-
χους, ἔφερον ἐν τούτοις πανταχόθεν βα-
θείας ρωγμάς.

Πυρποληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀγγλων τῷ
1204, ὅτε ὁ Φίλιππος-Αὐγουστος ἀπε-
δίωξεν αὐτοὺς ἐκ τῆς ἐπαρχίας, ἐπεσκευά-
σθη τῷ 1251 καὶ ὠχυρώθη κύκλῳ ὑπὸ
τειχῶν καὶ μικρῶν ποικιλομόρφων πυργί-
σκων, περιφρασσόντων τὴν κορυφὴν τοῦ
λόφου.

Νεώτερα τις καὶ κάλλιον διατηρου-
μένη πτέρυξ συνέχετο πρὸς τὸ φρουρίον.

Συνίστατο δ' αὕτη ἐκ δύο ὕψηλῶν πύρ-
γων, με κωνικὰς ὀροφὰς ἑκατέρωθεν τῆς
κυρίας εἰσόδου, εἰς ἣν ὠδήγει μικρὰ λι-
θίνη γέφυρα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐλίμναζον
τὰ τῶν τάφρων ὕδατα.

Ὅπισθεν τῆς οἰκοδομῆς ταύτης ἐξε-
τείνοντο ἐκτεταμέναι αὐλαὶ, πεφυτευμέ-
ναι διὰ δένδρων καὶ μεταβεβλημέναι εἰς
κήπους. Τὸ ἐν γένει σύνολον τοῦ φρουρίου
τούτου παρίστα ὄψιν μυστηριώδη καὶ
ἀπειλητικὴν συγχρόως.

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν συνέβαινον τὰ γε-
γονότα, ἄτινα ἀφηγοῦμεθα, ὁ πύργος δὲ
Μονσενὺ εἶχεν ἀπὸ πρῶτας ἐορτάσιμον
ὄψιν, κραυγαὶ δὲ χαρᾶς καὶ γέλωτες θο-
ρυβώδεις ἀντήχουν ἐν αὐτῷ.

Ὁ τοιοῦτος ἀσυνήθης θόρυβος, ἐν ἀντι-
θέσει πρὸς τὰς αὐστηρὰς συνθηλαίας ἐν τῇ
περιοχῇ, ἐμαρτύρει τὴν ἀπουσίαν τοῦ αὐ-
θέντου.

Ὅντως, ὁ κόμης δὲ Μονσενὺ εἶχεν ἀ-
ναχωρήσει ἀπὸ πρῶτας καὶ δὲν θὰ ἐπα-
νήρχετο εἰμὴ τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν ἐσπέ-
ραν.

Διὰ τοῦτο, δεκαπεντὰς ἀκολούθων, θε-
ραπόντων καὶ φυλάκων, εἶχεν ἐγκαταστα-
θῆ ἀτάκτως ἐν μιᾷ τῶν αὐλῶν τοῦ πύρ-
γου, ἔνθα ἔπινον, ἦδον, ἔπαιζον καὶ ἐθο-
ρύβουν.

Ἐνῶ οἱ τίμιοι οὗτοι ὑπηρετοὶ εὐθύ-
μουν ἐν τοιαύτῃ ὑπερμέτρῳ χαρᾷ καὶ δια-
χύσει, νεαρὰ τις γυνή, καθήμενὴ πρὸ ὕψη-
λοῦ καὶ στενοῦ παραθύρου, παρετήρει ἐτα-

στικῶς διὰ τῶν κεχρωματισμένων ὑλω-
μάτων τὴν πρὸ αὐτῆς ἐκτεινομένην ἀπέ-
ραντον πεδιάδα.

Τὸν ἀγκῶνα ἔχουσα ἐπὶ τοῦ γόνατος
ἐστήριζε τὸν πῶγονα ἐπὶ τῆς ράχους τῆς
λευκῆς καὶ λεπτοφυοῦς αὐτῆς χειρός.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦν ἡ πυργοδέσποινα. Ἡ
Ἄρτεμις δὲ Μονσενὺ δὲν ὠμοίαζε πρὸς
τὰς εὐγενεῖς ἡρώιδας τῶν ἱποτικῶν μυ-
θιστορημάτων, αἴτινες ὠχραὶ, μελαγχο-
λικαὶ καὶ ἐξητλημένοι ἀναμένουσι, εὐ-
χόμεναι ἐν τῷ προσευχηταρίῳ αὐτῶν, τὴν
ἐπάνοδον συζύγου συλληφθέντος ὑπὸ τι-
νος Ἐμίρου τῆς Αἰγύπτου ἢ μνηστήρος
ἀκρωτηριασθέντος ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν.

Ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβάλλουσα αὐ-
τῆς καλλονὴ οὐδέποτε ἐσκιαζέτο ὑπὸ τῆς
ἀχλύος ἀσκητικῆς ὄνειρου. Τὸ ζῶηρον αὐ-
τῆς πνεῦμα ἀπήστραπτεν ἐπὶ τῶν εὐκι-
νήτων χαρακτηριστικῶν τῆς ὅταν βιαιόν
τι αἰσθημα ἐτάρασεν αὐτήν. Ἐν ἡμέρᾳ,
ἡ μορφή τῆς ὠραίας Ἀρτέμιδος ἤθελεν
ἀπατήσει καὶ τὸν προσεκτικώτερον παρα-
τηρητὴν διὰ τῆς ἐκφράσεως τῆς ψυχρᾶς
ἀθωότητος τῆς καλυπτοῦσης τὰς διαθέ-
σεις ψυχῆς φιλοδόξου, πείσμονος καὶ ἐμ-
παθοῦς.

Ἦτο λευκὴ καὶ ξανθὴ ἡ χρυσοειδὴς
αὐτῆς κόμη ἀπετέλει οἰνοὶ στίλβοντα
στέφανον ἐπὶ τοῦ ὠραίου, ἀλλὰ στενοῦ
αὐτῆς μετώπου· οἱ θαυμασίως τοξοειδεῖς
αὐτῆς ὄφρυς παρεῖχον ἀλλόκοτον ἔκφρα-
σιν πρὸς τοὺς κυανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς.
Τὴν ρίνα τῆς ἤθελε μετ' ἀγάπης ζω-
γραφεῖσι Ἕλληνας ζωγράφους, τὸ δὲ μικρὸν
στόμα τῆς ἐκοσμεῖτο ὑπὸ πορφυρῶν, ἀλλ'
ὀλίγον λεπτῶν χειλέων, καλυπτόντων ἐξ-
αισίους ὀδόντας.

Τὸ ἀνάστημα τῆς κυρίας δὲ Μονσενὺ
ἦν χαμηλόν, ἀλλὰ κομψότατον, εὐκίνητον
καὶ ἐκτάκτως θελκτικόν. Ὅτε μὲν ζῶη-
ρὰ, ὅτε δὲ νωχελὴς, ἐφαίνετο πάντοτε οἰ-
νοὶ ἀποφεύγουσα τὴν ἐκπληξιν, ὡς ἡ γαλῆ
τὴν ἐνέδραν, εἰς δὲ τοὺς γλυκεῖς αὐτῆς
ὀφθαλμούς, εἰς οὓς οὐδέποτε ἐφαίνετο ἡ
μελαγχολία, ἔβλεπέ τις σπινθηρὰς προδί-
δοντας τὴν ζῶηρὰν αὐτῆς φύσιν.

Βεβαίως ἐστενοχωρεῖτο εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον, εἶχε δὲ παρέλθει ὁ καιρός, καθ' ὃν αἱ πυργοδέσποιαι, δοῦλαι ἐν ταῖς τιμαριωτικαῖς αὐτῶν φυλακαῖς, δὲν εἶχον πρὸς τέρψιν εἰμὴ τὸ μονότονον ἐλεγεῖον ἀκολούθου τινος ἢ πλανωδίου ραψῶδου.

Ἡ Ἄρτεμις ἐγνώριζεν ὅτι ἡ Ἄννα τῆς Βρεττανίας εἶχεν ἀρχίσει ἰδρύουσα τὴν μεγάλην αὐλὴν τῶν εὐγενῶν κυριῶν, ὀργανίσασα περὶ ἑαυτὴν σχολὴν ἵπποτισμοῦ, εὐγενείας καὶ συμπεριφορᾶς. Εἰς μάτην οἱ γέροντες βαρόνοι δυσνηασχέτου βλέποντες τὰς συζύγους καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν ἐξερχομένας τῶν ψυχρῶν ἐπαρχιακῶν ἐρημητηρίων, ὅπως ἀναπνεύσῃ τὸν εὐώδη ἀέρα τῆς αὐλῆς. Ἦτο δύσκολον ἂν ἀντιστῶσιν εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν βασιλισσῶν καὶ εἰς τὰς διαταγὰς βασιλέως, παρέχοντος χάριτας καὶ εὐνοίας. Ἦδη, εὐτυχεῖς τυχοδιώκται, ταχέως προήγοντο εἰς τὴν αὐλὴν, ἐνῶ οἱ βαρόνοι συνήπτον ὁλονὲν χρέη καὶ δὲν ἠδύναντο ἀνευ βασιλικῶν ἐπιχορηγήσεων νὰ ἐπισκευάσωσι τοὺς ἐτοιμορρόπους παλαιούς αὐτῶν πύργους.

Ἡ Ἄρτεμις ἠσθάνετο ἀκατάσχετον πόθον διὰ τὸν ἀπαστράπτοντα ἐκεῖνον ἥλιον, ὅστις τότε ἐκαλεῖτο αὐλὴ τοῦ Φραγκίσκου Α'. Ἄν δὲ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης εἶχε σεβασθῆ τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ συζύγου τῆς, ὅστις ἦτο πρεβότος τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ἂν ἐφαίνετο ἀκούουσα ἀδιαφόρων ὅσα θαυμασία διηγεῖτο αὐτῇ ὁ ἄφρων Μονσενύ, τοῦτο ἔπραττε, διότι ἀκούσιον αἰσθήμα κατεῖχε τὴν καρδίαν αὐτῆς καὶ ἐπάγωνε στιγμιαίως τὸν πυρετὸν τῆς φιλοδοξίας, ὅστις διήγειρεν αὐτῇ τὸν διὰ τοὺς Παρισίους πόθον.

Δὲν εἶχεν ἐν τούτοις ἀπωλέσει τὸν καιρὸν αὐτῆς, ἦδη δὲ ἡ καλλονὴ τῆς εἶχε καταστῆ δι' αὐτὴν οὐχὶ ἀσπίς, ἀλλ' ὄπλον. Εἶχεν ἐπιδειξίως ἐξάλειψαι πᾶσαν τοῦ Μονσενύ δυσπιστίαν, ὁ δὲ ψοφοδεὴς αὐλικὸς, πνεῦμα πονηρὸν καὶ πανούργον, ψυχὴ ἐγωῖστρια καὶ ἀπληστος, χαρακτήρ δουλικὸς καὶ φιλύποπος, εἶχε κατασταθῆ ὑποχείριος τῆς ὠραίας ἐκείνης γυναικός. Ἡ Ἄρτεμις εἶχε δαμάσει τὸν σύζυγον αὐτῆς διὰ τοῦ ἔρωτος τοσοῦτον, ὥστε ὁ αὐστηρὸς πρεβότος δὲν ἐβάδιζεν εἰμὴ κατὰ τὰς ὀρέξεις τῆς συζύγου του καὶ δὲν ἐβλεπεν εἰμὴ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οὐδέποτε ἐπέβαλλε τὴν θέλησιν αὐτῆς, τὸναντίον δ' ἐφαίνετο ὑποτασσομένη εἰς πᾶσαν ἐπιθυμίαν καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ συζύγου τῆς. Εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι ἐφρόντιζε νὰ τῷ ἐμπνέῃ αὐτῇ τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰς ἐπιθυμίας του. Ἄλλ' ἂς ἐξακολουθήσωμεν τὴν διήγησιν ἡμῶν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ Ἄρτεμις συνωφροῦτο, ὁ δὲ μικρὸς αὐτῆς ποῦς ἐκινεῖτο μετ' ἀνυπομονησίας ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ἐξ ἀνακρόκου ἐσθῆτός τῆς.

Αἰφνης ἐξ ὧραι ἐσήμανον εἰς τὸ ὠρολόγιον τοῦ πύργου.

— Βεβαίως! εἶπε στενάξασα, δὲν θὰ ἔλθῃ.

Καὶ ἐγερθεῖσα, ἀπεμακρύνθη τοῦ παραθύρου, ἐπλησίασε πρὸς μικρὸν ἐνετικὸν κάτοπτρον, περιβεβλημένον ἐν πλαισίῳ ἐξ ἀργυροποικίλου ὀστράκου, διηυθέτησε τοὺς ἐπὶ τῆς χρυσοειδοῦς αὐτῆς κόμης λευκοὺς μαργαρίτας, περιεπάτησεν ἀρκετὰ ἐν τῷ δωματίῳ, ἠνέωξε μικρὸν χρυσοῦν κιβατίδιον, περιέχον ἀπειρίαν δακτυλίων, περιδεραιῶν, πολυτίμων λίθων καὶ ἀδαμάντων, ἐπανέκλεισεν αὐτό, χωρὶς οὐδὲν νὰ λάβῃ, καὶ ἔστη πρὸ μικρᾶς ἐξ ἐβένου τραπέζης, μετὰ λεπτῶν καὶ ἐλικοειδῶν ποδῶν, ἐφ' ἧς ἦσαν παρατεθειμένα δύο ἐπιτραπέζωματα.

Ἐπὶ τοῦ πολυτίμου τριχάπτου, ὅπερ ἐκάλυπτε τὴν τράπεζαν ἐκείνην, εὐρίσκοντο διατεταγμένα μετ' ἀμέμπτου καλαισθησίας ἄνθη, καρποὶ καὶ ἠδύσματα. Φιάλη οἴνου Ἰσπανίας καὶ δύο βαρύτιμα ποτήρια ἐδήλουν ὅτι ἡ Ἄρτεμις ἀνέμενε συνδαιτυμόνα, ὅστις δὲν εἶχεν ἔλθει.

— Ἀναμφισβητήτως, ἐψιθύρισεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετ' ἐλαφρᾶς κινήσεως τῶν ὤμων, εἶμαι παράφρων! Διατί νὰ ἐπανεῖλθῃ ταχύτερον τοῦ συνήθους; Φαίνεται ὅτι μὲ ἀποφεύγει πρὸ τινῶν ἡμερῶν... δὲν θέλει νὰ μὲ βλέπῃ... Ἄν τῷ ὀμιλῶ μετὰ τρυφερότητος, ταρασσεται ἂν τον παρατηρῶ, καταβιβάζει τοὺς ὀφθαλμούς. Πιστεύει ἴσως ὅτι τὸν ἀποστρέφομαι, διότι ὁ κύριος δὲ Μονσενύ φαίνεται αὐστηρὸς καὶ ἄδικος πρὸς αὐτόν, ἴσως δὲ καὶ αὐτὸς μὲ μισεῖ!

Εἶτα ἐπλησίασε πάλιν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησε μετ' ἀνυπομονησίας.

— Θεέ μου! εἶπε στενάξουσα, ἀποθνήσκω ἐξ ἀνυπομονησίας καὶ πλήξεως.

Ἐνῶ ἡ ὠραία Ἄρτεμις ἐστενοχωρεῖτο, μὴ βλέπουσα ἐρχόμενον ἐκεῖνον, ὃν ἀνέμενε, ἵππότης τις, ἵππεύων ἐξαισιον ἰσπανικὸν ἵππον, ἔβαινε σπεύδων πρὸς τὸν πύργον. Ἄλλ' ἡ κυρία δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ αὐτόν, διότι τὸ παράθυρον ἔβλεπε πρὸς τὴν κινητὴν γέφυραν, ὁ δὲ ἵππότης ἤρχετο δι' ἀτραποῦ ὄλως ἀντιθέτου.

Ἦτο ἀνὴρ τριάκοντα πέντε ἢ τεσσαράκοντα ἐτῶν ἡλικίας, ὑψηλὸς καὶ εὐτραφῆς μὲ πλατείας καὶ στιβαρὰς χεῖρας. Τὸ ἐρυθρόχρουν αὐτοῦ πρόσωπον ἐφαίνετο δεικνύον ἀνθρωπὸν φιλήδονον, τὰ δὲ παχέα αὐτοῦ χεῖλη ἦθελον ἔτι μᾶλλον ἐνισχύει τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἂν μὴ ὀφθαλμοὶ μικροί, σποδόχροες, στρεφόμενοι ἀενάως ἐν ταῖς κόγχαις αὐτῶν, δὲν διέψευδον τὰς κατὰ τὸ φαινόμενον διαθέσεις τοῦ ἀνδρός. Ἡ μελανὴ αὐτοῦ κόμη, μίζοπόλιος κατὰ τῶν κροτάφους, ἦν μετὰ προσοχῆς ἡρωματισμένη, ὡς καὶ τὸ βραχὺ καὶ πυκνὸν αὐτοῦ γένειον. Ἡ τοξοειδὴς αὐτοῦ ρίς ἐδήλου τυραννικὴν καὶ σκληρὰν θέλησιν, συγκρατουμένην ὑπὸ ὑπόπτου ὑποκρισίας καὶ τῆς πανούργου ἐκείνης φιλοφροσύνης, ἣν κατ' ἀνάγκην οἱ αὐλικοὶ ἀπέκτων εἰς τὸ Λοῦβρον, οἷα δὴποτε καὶ ἂν ἦσαν τὰ φυσικὰ αὐτῶν ἐνστικτα. Τέλος, ὁ ἵππότης ἡμῶν, ἦν ἦδη ἱκανῶς παχύσαρκος ἂν δὲ εἶχε συνειθίσει ν' ἀτενίζῃ κατὰ πρόσωπον τοὺς ἀνθρώπους ὅταν εἰρωνεύετο αὐτούς,

θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς εἰς τῶν χαριεστέρων εὐγενῶν τῆς αὐλῆς.

Ἐφερε πῖλον, κεκοσμημένον δι' ἰοχρόων πτερῶν, χιτῶνιον καὶ ἐπενδύτην ἐξ ἰοχροῦ ἀνακρόκου μετ' ἀργυρῶν σειραδίων, ἀπὸ δὲ τοῦ ἐκ δέρματος βουβάλου τελαμῶνος ἐκρέματο ὀστρακοποικίλον ζῆφος.

Φθὰς πρὸ τῆς θύρας ἀφίππευσε, παρέδωκε τὰ ἰνία τοῦ ἵππου του εἰς τινὰ θεράποντα, διήλθε ταχέως τὴν πρώτην αὐλὴν καὶ ἔφθασε μέχρι τῆς ἐτέρας, ἔνθα οἱ ὑπηρέται διεσκέδαζον. Μόλις ὅμως ἤκουσαν τὸν κρότον τῶν πτερινιστήρων αὐτοῦ διελύθησαν ἐν ἀταξίᾳ, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τὰ ποτήρια καὶ τοὺς ἀμφορεῖς εὐτυχῶς κενούς ἦδη.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ διαταράξας τὴν εὐθυμίαν τῶν θεραπόντων, ἦν ὁ κύριος δὲ Μονσενύ, τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ἠλπίζε τόσῳ ταχεῖαν ἐπάνοδον.

Βλέπων τὴν φυγὴν ταύτην ἐμειδίασε σαρκαστικῶς ρίπτων περίξ αὐτοῦ λοξὰ βλέμματα, ἐξηκολούθησεν ὅμως τὸν δρόμον του, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν καὶ ἀνελθὼν τὴν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου κλίμακα εἰσεχώρησεν ἐν τῷ πύργῳ.

Ἀκούσασα τὰ βήματα αὐτοῦ ἐν τῷ μακρῷ διαδρόμῳ, τῷ φέροντι εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς, ἡ Ἄρτεμις ὄρμησε πρὸς τὴν θύραν, ἀνήγειρε τὸ παραπέτασμα διὰ τρεμοῦσας χεῖρας καὶ ἠκροάσθη.

Μειδιάμα ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, διότι ὁ κύριος δὲ Μονσενύ εἶχε κατορθώσει νὰ βαδίξῃ ἐλαφρῶς, καὶ λάμψις χαρᾶς ἀπήστραψεν ἐπὶ τῶν κυανῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν.

— Ἐπὶ τέλους, ἰδοὺ ὁ Διδιέ! ἐψιθύρισε.

Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐξήστραπτεν ἐκ τῆς εὐτυχίας. Ὁμοιάζε πρὸς θεᾶν ἀξίαν τῆς σμιλῆς τοῦ Πραξιτέλους. Ἦτο ἡ θριαμβεύουσα καὶ ἀκατάσχετος καλλονὴ, πρὸ τῆς ὁποίας τὰ γόνατα ἀνδρὸς κάμπτονται ἀκούσιως καὶ πρὸς ἣν οἱ βραχίονες αὐτοῦ τείνονται ἐν τυφλῇ ὀρμῇ.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ἡ Ἄρτεμις εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ συζύγου τῆς.

Ἐλαφρὰ κραυγὴ τῇ διέφυγε καὶ ἀκούσιως ὀπισθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα.

Ἄλλ' ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἦν τόσῳ ἀπησυχολημένος καὶ ἔμφροντις, ὥστε δὲν παρετήρησε τὴν συγκίνησιν τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐκαθέσθη ἐπὶ ἀνακλίντρον καὶ ἐσφόγγισε τὸ καθίδρον μέτωπόν του.

— Δὲν μὲ ἐπερίμενες τόσῳ ταχέως, κυρία; ἠρώτησε τέλος.

— Σὲ ἐπερίμενα αὐριον, φίλε μου, ὑπέλαβεν ἡ Ἄρτεμις. Ἐλπίζω ὅτι ἡ μεταβολὴ αὐτῆ τῆς ἀποφάσεώς σου δὲν προέρχεται ἀπὸ λυπηρὸν γεγονός;

— Καθυσύχασον, Ἄρτεμις, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἐκεῖνος προστρέβων εἰς τὰς χεῖρας του ἔγγραφον φέρον τὴν βασιλικὴν σφραγίδα μόνον ἢ ἐντολὴ αὐτῆ μὲ ἐπαναφέρει. Ἀπὸ τῆς χθὲς συμβαίνου ἀλλόκοτα πράγματα εἰς τὸν τόπον τοῦτον.

— Ἐξηγήθητι, φίλε μου.

— Ὅ,τι προεῖδα συνέβη, Ἄρτεμις,

ὕπελαβεν ὁ Μονσενὺ μετὰ μειδιάματος εὐχαριστήσεως. "Α! ἐγὼ δὲν ἀπατώμαι τόσον εὐκόλως ὅσον αὐτὸς ὁ κύριος Περό δὲ Βαρτύ· ἂν δὲ ὁ βασιλεὺς ἀνέθετεν εἰς ἐμὲ τὴν ἐντολήν, τὴν ὁποῖαν ἀνέθεσεν εἰς ἐκεῖνον, δὲν θὰ κατηρᾶτο τῶρα τὴν ἀνόητον εὐπιστίαν του!

— "Ὅλοι γνωρίζουν ὅτι εἶσαι ἐκ τῶν εὐφυστέρων αὐλικῶν, Αὐρηλιανέ, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ θωπευτικοῦ μειδιάματος. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐμῆδνίζεις τὸν ἰταλὸν καρδιναλίον. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους τί προεῖδες καὶ συνέβη;

— Εἰξεύρεις, ὠραία μου πυργοδέσποινα, ὅτι δὲν ἠθέλησα νὰ πιστεύσω εἰς τὴν νόσον τοῦ στρατάρχου Βουρβόνου.

— Τὸ εἰξεύρω, φίλε μου.

— Δὲν σοὶ τὸ ἔλεγα καὶ χθὲς τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ δεῖπνον;

— "Ὅλοι οἱ ὑπηρεταὶ μας δύνανται νὰ τὸ βεβαιώσουν.

— Λοιπὸν! ὕπελαβεν ὁ Μονσενὺ μεθ' ὕψους θριαμβευτικοῦ, ὁ κύριος στρατάρχης, ὅστις ἤθελε καιρὸν μόνον νὰ κερδίσῃ, διέλαθε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ταλαιπώρου αὐτοῦ Βαρτύ. Τὴν νύκτα ταύτην ἀπέδρασεν ἀπὸ τὴν Σαντέλ καὶ προσπαθεῖ νὰ διέλθῃ εἰς Ἰταλίαν.

— Εἶναι μάθημα διὰ τὸν βασιλέα, εἶπε σοβαρῶς ἡ Ἄρτεμις. Θὰ μάθῃ τί ἀξιζοῦσιν αὐτὸ συμβουλαὶ σου.

— Εὐτυχῶς ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἰδοποιήθη ἐγκαίρως καὶ ἐδόθη διαταγὴ νὰ συλλάβωσιν τὸν κύριον Βουρβόνον, ὅπου ἤθελον συναντήσῃ αὐτόν. Ὁ νόθος τῆς Σαβοῖας, μέγας αὐθέντης τῆς Γαλλίας καὶ ὁ πολέμαρχος τῶν Σαβῶν καταδιώκουσιν αὐτόν ἕκαστος μεθ' ἑκατὸν στρατιωτῶν. Ὁ βασιλεὺς ἀπέστειλεν ἐπίσης τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τοῦ δουκὸς δ' Ἀλανσόν, τὸ τοῦ κυρίου τῆς Βανδύμης καὶ τοὺς ἀρχηγούς τῶν φυλάκων.

— Εἶνε πιθανόν, φίλε μου, ὅτι ὁ κύριος Βουρβόνος δὲν θὰ διαφύγῃ. Ἄλλ' εἰς τί ἡ πιθανὴ σύλληψις τοῦ ἀλλαζόνος αὐτοῦ σὲ ταρασσει τόσον; Οὐδὲ βασιλεὺς, οὐδὲ στρατάρχης εἶσαι.

— Μὲ ἐνδιαφέρει, κυρία, ὕπελαβε συνωφρουμενος ὁ κόμης πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα καὶ στηρίζων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ἀνακλίντρου, διότι ὁ βασιλεὺς ἐπανέρχεται ἐπίτηδες ἐκ Λυῶν διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν φυγὴν τοῦ στρατάρχου, ὁ δὲ πύργος μου κεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θ' ἀκολουθήσῃ. Ἐλαβον καθ' ὁδὸν τὸ ἔγγραφον τοῦτο, τὸ ὅποτον μοὶ ἀναγγέλλει ὅτι ὁ προσφιλὴς ἡμῶν βασιλεὺς, ὁ πατὴρ τῶν ὑψηλῶν ἡμῶν, θέλει, διερχόμενος, νὰ τὸν φιλοξενήσω!... Ἐννοεῖς ἤδη;

— Ἄλλὰ, ὕπελαβεν ἡ Ἄρτεμις μετ' ἀδιοράτου μειδιάματος, εἰσθε διττῶς ἀξίος τῆς τιμῆς ταύτης· δὲν εἶσαι εἰς τῶν μᾶλλον ἀφοσιωμένων ὑπηρετῶν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, πρὸς δὲ καὶ πρεσβότος τῆς αὐλῆς του; Πῶς! ὁ πύργος τοῦ Μονσενὺ θὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, τοῦ ἱππότου βασιλέως, τοῦ νικητοῦ τοῦ Μορινιάν, τοῦ ὁ-

ποίου τοσακίς μοὶ ἐξεθείασες τὴν τόλμην, τὴν καλλονήν, τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καρδιά σου δὲν πληροῦται ὑπερφηφανεῖας καὶ χαρᾶς;

— Δὲν εἶμαι ποσῶς τῆς γνώμης σου, κυρία, εἶπεν ὁ κόμης μετ' ἀνυμνησιαίας· εὐρίσκω πολὺ μεγάλην τὴν τιμὴν δι' ἐμέ.

— "Α! ἐννοῶ, φίλε μου, φοβεῖσαι ὅτι δὲν θὰ δυνηθῆς εἰς τὸν παλαιόν σου πύργον νὰ κάμῃς ὑποδοχὴν ἀρετᾶ λαμπρὰν εἰς τὸν διάσημον ξένον σου. Εἶναι προῖγκηψ γενναϊόφρων καὶ μεγλοπρεπῆς, ἂν δὲ ἀγαπᾷ νὰ διδῇ, θέλει ὅμως νὰ βλέπῃ τοὺς εὐγενεῖς του μιμουμένους αὐτόν. Δὲν ἐπερίμενες τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν ἐπίσκεψιν καὶ λυπεῖσαι βλέπων ὅτι τὰ ἄνθη, τὰ παραπετάσματα, τὰ ἀγγεῖα, τὰ ἐνετικὰ κάτοπτρα καὶ τὰ πολύφωτα ἐλλείπουσι καὶ δὲν καλύπτεται ἡ γυμνότης τῶν ἐρήμων μεγάλων αἰθουσῶν σου.

— Δὲν ἀνησυχῶ δι' αὐτό, Ἄρτεμις, εἶπεν ὁ Μονσενὺ ἐγειρόμενος. Θὰ πράξω ὅ,τι δυνηθῶ διὰ νὰ μὴ κατασταθῶ γελοῖος. Δὲν δύνωμαι ὅμως εὐκόλως νὰ προλάβω σπουδαιότερον κίνδυνον...

— Κίνδυνον, Αὐρηλιανέ! εἶπεν ἡ κόμισσα ἐκπληκτος. Περί τίνος λοιπὸν πρόκειται;

— Ἡ τελευταία φράσις τῆς ἐπιστολῆς ταύτης θὰ σοὶ τὸ γνωρίσῃ, Ἄρτεμις... Πρέπει, ἄλλως τε, νὰ τὸ γνωρίζῃς, διότι ἡ ὑπόθεσις αὕτη σὲ ἀφορᾷ.

Καὶ ἔτεινε τῇ συζύγῳ του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ βασιλέως. Ἡ Ἄρτεμις ἔλαβεν αὐτὴν καὶ τὴν ἀνέγνωσε ταχέως. Κατέληγε διὰ τῶν ἐξῆς:

"Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ γνωρίσω τέλος τὴν ὠραίαν κόμισσαν δὲ Μονσενὺ, ἣτις δὲν παρουσιάσθη ἔτι εἰς τὴν αὐλήν, παρὰ τὰς παρακλήσεις μου. Λέγω ὠραία, ἀγαπητὴ μου πρεσβότε, ὅχι κατὰ τὴν ὁμολογίαν σας, ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην τινῶν ἐκ τῶν εὐγενῶν μας, οἵτινες ἐγνώρισαν τὴν δεσποινίδα Ἄρτεμιδα δ' Αἰγκερόν. Μ' ἐβεβαίωσατε πολλάκις ὅτι ἦν ἀσθενούς ὑγείας· θέλω προσπαθῆσαι νὰ σᾶς ἀποδώσω τὴν ἡρεμίαν καὶ νὰ ἀποδιώξω τοὺς χειμερικὸς αὐτῆς φόβους."

Ἡ κόμισσα προσέκλινεν ἐνώπιον τοῦ συζύγου της μετὰ χαριέντος μειδιάματος.

— Λοιπὸν, κυρία κόμη, εἶπεν αὐτῇ, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς μὲ κρατεῖς κεκλεισμένην εἰς τὰ μαῦρα αὐτὰ τεῖχη, λέγων μοὶ ὅτι ἡ αὐλὴ εἶναι ἐστία δολοπλοικῶν καὶ τελετῶν, ἔνθα αἱ γυναῖκες χάνουσι τὴν τιμὴν των, μὲ περιστᾶς ἀφ' ἐτέρου εἰς τὸν βασιλέα ὡς ἀσθενῆ, ἣτις θὰ ἐλιποθύμει εἰς χορόν. Σοὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐννοῶ τὸν λόγον τῆς τοιαύτης προφυλάξεως, ἂν δὲ ὁ κίνδυνος, τὸν ὅποτον τρέχομεν, συνίσταται εἰς τὸ νὰ μὲ ἴδῃ ὁ βασιλεὺς Φραγκῆσκος καὶ νὰ ἐκπλαγῇ διὰ τὴν καλὴν μου ὑγείαν, τότε δὲν ἐννοῶ ποσῶς τὸν τρόπον σου.

Ὁ Μονσενὺ ἠτένισεν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτί. Ἡ Ἄρτεμις οὐδὲ κἂν ἐκινήθη, ἢ δὲ μορφή της διετήρει τὴν ἐκφρασιν τῆς ἀθωότητος καὶ ἀφελείας.

— Ναί, ἀνέκραξεν ὁ πρεσβότος βαδίζων μεγάλοις βήμασιν ἐν τῷ δωματίῳ, ἰδοὺ διατὶ εἶμαι ἐξηγηριωμένος κατὰ τοῦ στρατάρχου, διότι εἰς αὐτόν ὀφείλεται ἡ ἐπίσκεψις τοῦ βασιλέως, ὅστις θὰ εἶπῃ ὅτι

τὸν ἠπάτησα· ἢ μᾶλλον δὲν θὰ μοὶ τὸ εἶπῃ, ὁ καλὸς βασιλεὺς, ἀλλὰ θὰ παραπονεθῇ εἰς σέ, Ἄρτεμις, ὅτι ἐφυλάκισα τὴν ἀπαστράπτουσαν καλλονήν σου εἰς τὸ ἔρημον αὐτὸ καταφύγιον. Θὰ μὲ παραστήσῃ ὡς συζυγον ζηλότυπον, τυραννικὸν καὶ κακοποιόν· θὰ γελάσῃ μ' ἐμέ καὶ βεβαίως σύ, κυρία, θὰ γελάσῃς πρώτη.

— Τὸ πιστεύεις, Αὐρηλιανέ; ἐπιθύρυσεν ἡ κόμισσα διὰ φωνῆς ἀσθενούς, ἐνῶ ἐλαφρὸν μειδιάμα ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν πορφύρων χειλέων της.

— "ὦ! κύριε Βουρβόνε, ὕπελαβεν ὁ Μονσενὺ, ἂν πέσης εἰς τὰς χεῖρας μου, θὰ μοὶ πληρώσῃς ἀκριβᾶ τὴν σημερινὴν ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν μου! Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης θὰ ὀπλίσω ὄλους τοὺς ἀθρώπους μου καὶ θὰ τὸν καταδιώξω πανταχοῦ, ἂν δ' ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ συλλάβω τὸν στρατάρχην καὶ τὸν πιστόν του Πομπεράν, θὰ τοὺς παραδώσω δεδεμένους χεῖρας καὶ πόδας εἰς τὸν βασιλέα.

— Εἶναι ἀληθῶς γελοῖα ἡ ὀργή σου, φίλε μου, διέκοψεν ἡ Ἄρτεμις. Ὀργίζεσαι κατὰ τοῦ κυρίου Βουρβόνου, ἐνῶ, ὡς νομίζω, φοβεῖσαι τὸν βασιλέα, σύ, ὁ ὑπηρέτης του.

Ὁ Μονσενὺ ἐσταμάτησε καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς κομήσεως· εἶτα διὰ φωνῆς σχεδὸν θλιβεραῖς ἐπιθύρυσεν:

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σοὶ τα εἶπω ὅλα, ἀγαπητῆ μου; ναί, διότι ἠνόησες ἤδη τὸν φόβον μου. Λοιπὸν! φοβοῦμαι τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως καὶ θὰ τον-ὕπο-δεχθῶ μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη. Εἶμαι ζηλότυπος διὰ τὸν βασιλέα καὶ ὅμως θὰ σε παρακαλέσω νὰ ἦσαι χαριεσσα πρὸς αὐτόν. Ὁ βασιλεὺς θὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὴν αὐλήν καὶ θὰ στέρξω ὡς ἄνθρωπος τιμώμενος ὑπὸ μεγάλης εὐνοίας. Ἄλλ' ἂν μὲ ἀγαπᾷς, Ἄρτεμις, θὰ ἀρνηθῆς καὶ θὰ εὐρῆς ἀφορμὴν νὰ βραδύνης τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς μου. Ἐχω τὸν θάνατον εἰς τὴν ψυχὴν συλλογιζόμενος ὅτι ἡ εὐτυχία μου, τὴν ὁποῖαν μετὰ τῆς προσοχῆς κρύπτω, θὰ ἀπωλεσθῇ ἅμα ὁ βασιλεὺς θέσῃ τὸν πόδα εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ πύργου μου.

— "Α! κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Ἄρτεμις, συκοφαντεῖς τὸν βασιλέα.

Ὁ Μονσενὺ ἔρριψε περὶ ἑαυτὸν βλέμμα δυσπιστίας.

— Δὲν συκοφαντῶ τὸν κύριόν μου, ὕπελαβεν ὑποκώφως, κυρία, διότι θὰ ἤμην ἀνανδρος καὶ ἀγνώμων. Ὑπῆρξε πάντοτε καλὸς καὶ γενναϊόφρων δι' ἐμέ καὶ τὸν ἀγαπῶ. Ἄλλὰ τὸν γνωρίζω, Ἄρτεμις· ἤμην ὁ σύντροφός του, ὅτε ἦτο δούξ τῆς Ἀγγουλέμης καὶ ἔτρεχε τὰς νύκτας εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων ἀναρχιζόμενος διὰ τῶν τοίχων καὶ φεύγων κρύφα διὰ τῶν στεγῶν, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ἐκδίκησιν προσβληθέντος συζύγου. Ἡμῖν ὁ σύντροφός του, ὅτε εἰσῆρχετο διὰ κρυφίας θύρας εἰς τὸν κοιτῶνα τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς τῆς Μαργαρίτας τοῦ Βαλοῦ, τῆς ἀδελφῆς του. Δὲν ἐδίστασε νὰ προσβάλλῃ τὴν προσφιλεῖ ἀδελφὴν του, καὶ θὰ διστάσῃ νὰ ἀτιμάσῃ ἓνα τῶν ὑπηρετῶν του; Ὁ Φραγκῆσκος,

ὁ βασιλεὺς ἡμῶν εἶναι αὐθάδης ἐρωτομανής, τὰ δὲ ἐμπόδια ἔτι μάλλον παροξύνουσιν αὐτόν. Ἐχε λοιπὸν οἰκτον δι' ἐμέ, Ἄρτεμις, διότι σὲ ἀγαπῶ καὶ οὐδὲν δύναμαι νὰ πράξω διὰ νὰ σὲ σώσω.

Ἡ κόμησσα παρετήρει τὸν συζυγὸν τῆς μετὰ καταφρονητικῆς συμπαθείας.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε, διὰ τὴν εἰλικρινειάν σου, Αὐρηλιανέ· ἔλαβες τὴν καλλιτέραν ἀπόφασιν ἀφ' ἐμὲ νὰ ὑπερασπισθῶ. Ἄλλὰ πιστεύεις ὅτι ἀρκεῖ νὰ μὲ ἴδῃ ὁ βασιλεὺς μίαν ἡμέραν διὰ νὰ μὲ ἀγαπήσῃ;

— Ἄρτεμις, ὑπέλαβεν ὁ Μονσενύ, εἶσαι ἡ ὠραιότερα πασῶν τῶν γυναικῶν τῆς αὐλῆς, οὐδὲ τῆς κυρίας Σατωβριάν ἐξαιρουμένης. Ἄλλως τε, ὁ βασιλεὺς εἶναι λιαν ἄστατος, ἐρᾶται ταχέως καὶ λησμονεῖ τὸν ἔρωτά του ἔτι ταχύτερον. Πολύλακίς κατηγορεῖ τὰς γυναῖκας ἐπὶ ἄστασίᾳ, ἐνῶ αὐταὶ μιμοῦνται τὸ παράδειγμα τοῦ.

Ἡ κόμησσα ἐσκέπτετο ἐπὶ τινὰς στιγμὰς· εἶτα μειδιῶσα τῷ Μονσενύ, ὅστις ἐναγωνίως ἠτένιζεν αὐτήν, εἶπεν αὐτῷ:

— Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, Αὐρηλιανέ, οὐδὲν ἔχεις νὰ φοβῆσαι διὰ τὸν βασιλέα, διότι ἡ καρδιά μου εἶναι ἤδη πλήρης ἔρωτος.

— Εὐχαριστῶ, Ἄρτεμις, ἀπήντησεν ὁ κόμης σφίγγων τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του μετὰ συζυγικῆς ἐμπιστοσύνης. Ἄλλ' αἱ γυναῖκες ἀγνοεῖτε ὅποιον γόητρον, ὅποια δυνάμεις μαγικὴ περιβάλλει τὴν βασιλείαν. Ἐκ τῶν ἐστεμμένων ἐκείνων μετώπων ἀπαστράπτει λάμψις θαμβοῦσα καὶ ἐλκύνουσα!

— Θέλεις νὰ μὴ ἴδω τὸν βασιλέα; εἶπε ζωηρῶς ἡ νεαρὰ γυνή. Εἶπέ μίαν λέξιν καὶ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης μεταβαίνω εἰς τὸν πύργον τοῦ Αἰγκεμόν παρὰ τῆς θείας μου.

— Ὅθ' ἦτο ἀφροσύνη νὰ ταξειδεύσης, καθ' ἣν στιγμὴν αἱ ὁδοὶ εἶναι πλήρεις στρατιωτῶν διωκόντων τὸν κύριον Βουρβόνον.

— Ἄλλ' ὁ Διδιέ δύναται νὰ μὲ συνοδεύσῃ μὲ φρουράν, εἶπεν ἡ κόμησσα προσηλωσὰ ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς βλέμμα διαπεραστικόν, ὡς εἰ ἤθελε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του.

Ἐπεκράτησε πρὸς στιγμὴν σιγή. Ὁ Μονσενύ ἐσκέπτετο. Ἐγνώριζε καλῶς τὸν βασιλέα Φραγκίσκον!

— Δύνασαι, ἐξηκολούθησε μετὰ δειλίας ἡ Ἄρτεμις, νὰ εἴπῃς εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ὅτι ἀνεχώρησα πρὶν ἢ λάβῃς τὴν ἐπιστολήν του καὶ ὅτι φοβοῦμαι τὴν πολεμικὴν αὐτὴν κίνησιν.

— Ὅθ' το πιστεύσῃ; παρετήρησεν ὁ Μονσενύ σείων μεθ' ὕφους ἀμφιβολίας τὴν κεφαλὴν.

— Ἀποφάσισον, Αὐρηλιανέ· ὅ,τι διατάξῃς θά το ἐκτελέσω.

Ἐγίνωσκε κάλλιστα ὅτι δὲν θ' ἀνεχώρει!

Ὁ Μονσενύ προσέκλινε συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ταπεινῆς ἐκείνης ὑποταγῆς, ἣν ἐπίστευεν εἰλικρινῆ, μ' ὄλην αὐτοῦ τὴν ὀξυ-

δέρκειαν. Μετὰ στιγμὴν δὲ βαθείας σκέψεως εἶπεν:

— Ἄς δώσωμεν κατὰ πρῶτον, τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς, σὺ μὲν, ὅπως ὑποδεχθῆς ἐπαξίως τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ἐγὼ δὲ διὰ νὰ συλλάβω τὸν κύριον στρατάρχην καὶ τὸν Πυλάδην αὐτοῦ Πομπεράν. Ἀπόψε δὲ θὰ σκεφθῶμεν τίνι τρόπῳ θὰ σώσωμεν τὴν τιμὴν σου καὶ τὴν ἰδικήν μου.

Ἐνῶ ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐλάμβανε χώραν μεταξὺ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ συζύγου τῆς, ὁ Διδιέ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν τριῶν προστατευομένων του, εἰσῆρχετο διὰ τῆς γεφύρας εἰς τὴν πρώτην αὐλὴν τοῦ πύργου.

— Κύρ Βερνάρ, εἶπεν ὁ νεανίας τῷ ἀρχιτρίκλινῳ, ὅστις ἤρχετο εἰς συνάντησιν αὐτοῦ, ὑψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ περιστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς εἰ κατείχετο ὑπὸ ζωηροτάτης ἀγωνίας, ἰδοὺ ξένοι, τοὺς ὁποίους σοὶ συνιστῶ.

— Ξένοι; ἐπανελάβεν ὁ Βερνάρ ἀτενίζων ἐκπληκτος τοὺς νάνους καὶ τὴν Κλοτίλδην.

— Ναί, ξένοι, καλέ μου Βερνάρ, ὑπέλαβεν ὁ Διδιέ ταραχθεὶς ἐκ τῆς καταφανοῦς καταπλήξεως τοῦ ἀρχιτρίκλινου. Ὅθ' διατάξῃς νὰ δοθῇ αὐτοῖς καλὴ κατοικία καὶ τροφή διὰ νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ἔδωκα αὐτοῖς.

Καλὴ κατοικία καὶ τροφή! Οἱ λόγοι οὗτοι ἀντήχησαν ὡς γλυκεῖα ἀρμονία μέχρι τοῦ βάθους τῆς καρδίας τῶν δύο νάνων.

— Κύριε Διδιέ, παρετήρησε χαμηλοφώνως ὁ ἀρχιτρίκλινος, οὐδέποτε ἀμφεβάλλατε διὰ τὴν ἀφοσίωσίν μου, δὲν εἶναι ἀληθές; ὑπηρετήσα ἐπὶ τόσον χρόνον τὸν ἐνδοξὸν βαρόνον Ἐρρίκον τὸν πατέρα σας!...

— Τελειώσε, εἶπε ζωηρῶς ὁ νεανίας.

— Εἰξέυρετε, ὑπέλαβεν ὁ Βερνάρ ἐρυθρὸς ἐκ τῆς συγχύσεως, ὅτι θὰ ἐπιπτα καὶ εἰς τὸ πῦρ διὰ σας!...

— Τότε πήγαινε νὰ σουβλισθῆς, διέκοψεν ὁ Μουσερόν διὰ τῆς ὀξείας αὐτοῦ φωνῆς, διότι λιποψυχοῦμεν ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου, ἀξιώτιμε καὶ σεβαστὴ ἀρχιτρίκλινε.

Ὁ Βερνάρ ἠτένισεν ὀργίλως τὸν νάνον.

— Πρὸ εἴκοσι τεσσάρων ὥρῶν δὲν ἔφαγα, προσέθηκεν ἡ Σεβρέτη.

— Σπεῦσε λοιπὸν, καλέ μου Βερνάρ, διότι πεινοῦν! εἶπε ἐπιχαρίτως ὁ Διδιέ ὠθῶν πρὸ αὐτοῦ τοὺς ξένους του, ὡς εἰ ἤθελε νὰ δεῖξῃ αὐτοῖς τὸν δρόμον.

Ὁ ἀρχιτρίκλινος ἦν προφανῶς τεταραγμένος καὶ ἴστατο ἀκίνητος καὶ ἀποκεκαλυμμένος ἐνώπιον τοῦ νέου αὐτοῦ αὐθέντου.

— Λοιπὸν! τί σκέπτεσαι; ἠρώτησεν ὁ Διδιέ τύπτων αὐτὸν οἰκείως ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Σκέπτομαι, ἐψιθύρισε ὁ Βερνάρ, ὅτι ὁ ἐκλαμπρότατος κόμης μὰς διέταξεν αὐστηρῶς νὰ ἀποδιώκωμεν ὅλους τοὺς πλάνητας, βοημούς, ταχυδακτυλογοῦς καὶ ἄλλους ἀγύρτας, οἵτινες ἤθελον ζη-

τήσει ἄσυλον εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν του.

— Ἰδιοκτησία του! ἐπανελάβε πικρῶς ὁ Διδιέ· λησμονεῖς ὅμως, κύρ Βερνάρ, ὅτι ἀπόντος τοῦ θείου μου ἐσυνείθισα νὰ δίδω διαταγὰς εἰς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ πύργου καὶ θεωρῶ τὴν μὴ ὑπακοὴν ὡς ὕβριν. Δὲν πιστεύω ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς νὰ σὰς ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ μὲ σέβεσθε.

— Ὅχι, βεβαίως, κύριε Διδιέ, ἀπήντησε ταπεινῶς ὁ ἀρχιτρίκλινος, ἀλλά...

— Σπεῦσον λοιπὸν νὰ ὑπακούσῃς.

— Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν θὰ ἐδίσταζα, ἀγαπητὴ αὐθέντα, ἂν μὴ πρὸ μιᾶς ὥρας δὲν ἐπανερχετο ὁ κύριος κόμης.

Ὁ νέος ἐφρικίασε καὶ ἐγένετο κάτωχρος.

— Ὁ θεός μου εἶναι ἐδῶ! ἐψιθύρισε δυσανασχετῶν.

— Δὲν εἴμεθα τυχηροί, εἶπε στενάζων ὁ Μουσερόν· νὰ τὸ δεῖπνόν μας ἐχάθη!

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

Εἰς τὸ προεξεῖς:

Μ Ο Ρ Ε Λ Λ Α

Διήγημα

ΕΛΓΑΡΔΟΥ ΠΟΕ

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐν τούτοις αἱ προσωπικαὶ αὐτῶν σχέσεις καθίσταντο στενωτέραι, καὶ ὁ Ἀντιζίστροφ προδήλως προσεπάθει νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰς ἐγκάρδιον σχετικότητα. Ἄλλ' αὕτη αὕτη ἡ ἐγκάρδιος σχετικότης ἔφερον ἐνίοτε εἰς ἀπορίαν τὸν ἀγαθὸν Βαλεριανόν, ὅταν παραλλήλως πρὸς αὐτήν, ἔθετεν οὗτος τὴν ἐπιφυλακτικότητα ταύτην, τὴν ἐκμέρους ἐκείνου ἀρνησιν εἰλικρινείας, μὲν ἐθίγετο ὁ ὑκαινιγμὸς περὶ τῆς δυνάμεως, τῶν σχέσεων καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἄτινα ἐνίοτε ὡς ἀκουσίως διεκόπτοντο κατὰ τὴν φιλικὴν συνδιάλεξιν. Ὑπέικων ἠθικῶς τῷ Ἀντιζίστροφ καὶ ἀγαπῶν αὐτὸν ὀλοψύχως ὁ Βαλεριανός, ἠσθάνετο ἐκάστοτε πόνον καὶ ἀδικίαν ἐν τῇ καρδίᾳ του εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ φίλος, μ' ὄλην τὴν ἀγάπην του, δὲν θέλει νὰ φανῇ αὐτῷ εἰλικρινῆς καὶ ἡ ἰδέα αὕτη τὸν ἐθασάνιζεν. Ὁ Βαλεριανὸς ὑπέθετεν ὅτι ὁ φίλος του θεωρεῖ αὐτὸν ἀνάξιον τῆς ἐμπιστοσύνης του, ὡς ἐκ τούτου μεγάλως ἤρξατο ἐπιθυμῶν, ὅπως πείσῃ αὐτὸν περὶ τοῦ ἐναντίου, νὰ κάμῃ δέ, ὥστε ὁ Ἀντιζίστροφ νὰ πεισθῇ, ἐπὶ τέλους, εἰς τὴν σταθερότητα τῆς φιλίας του, εἰς τὴν ἀναμφίβολον καὶ εὐσταθεῖ ἀσφάλειάν του. Ἐπεθύμει νὰ διαπράξῃ τι, νὰ ἐκτελέσῃ

ἀνδραγαθίαν τινά, ἥτις θὰ ἐξήλειφε τὴν σφραγίδα τῆς δυσπίστου σιωπῆς ἐκ τῶν χειλέων τοῦ ἀγαθοῦ φίλου του.

Ὅταν παρετήρησέ ποτε ὅτι τὸ ὕφος τοῦ Ἀντιζίστρωφ ἦτο ἰδιαζόντως θερμὸν καὶ φιλικῶς ἐγκάρδιον καὶ ὅταν, μεταξὺ ἄλλων, ἀπεσπᾶσθη ἐξ αὐτοῦ, μικρὸς τις ὑπαινιγμὸς, κατόπιν τοῦ ὁποίου ἐπηκολούθησεν ἡ σιγή, ὁ Κόροβοφ, προτιθέμενος νὰ ἐπιτύχη, ἐπὶ τέλους, ἀλήθειάν τινα, ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ τὴν προσβολὴν κατὰ τοῦ φίλου του ἐκ τῆς θέσεως ταύτης.

— Ἀρίσταρχε! εἶπεν οὗτος μετ' αἰσθήματος φιλικῆς ἐπιτιμήσεως, λαβῶν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός, κάμε μου τὴν χάριν καὶ εἰπέ μου, διατί δὲν εἶσαι πρὸς ἐμέ εἰλικρινής;

— Ἐγὼ; ἐπηρώτησεν οὗτος ἐγείρων ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἐκπεπληγμένα βλέμματά του.

— Ναί, σὺ σὺ, φίλε μου! θερμῶς ἐπεθεβαίωσεν ὁ Κόροβοφ. Πρὸ πολλοῦ βλέπω, πρὸ πολλοῦ παρατηρῶ, ὅτι ἐνίοτε ἀκουσίως σοῦ διαφεύγουν λέξεις τινές· περὶ τίνος ὅμως πρόκειται, δὲν θέλεις νὰ εἰπῆς!... Ἐπὶ τέλους μὲ ἀδικεῖς, μάλιστα!... Ἔτσι δὲν κάμνουν οἱ φίλοι!

Ὁ Ἀντιζίστρωφ κατέστη σκυθρωπός.

— Ἀφῆσέ με, σὲ παρακαλῶ!... θέλεις νὰ μάθῃς τώρα τί τρέχει!... τί σὲ μέλει ἐσένα! ἐτραύλισεν οὗτος μετὰ προδήλου ἀθυμίας.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, μὲ θεωρεῖς ὡς καθὺς πρέπει ἄνθρωπον;

— Ἀλλόκοτος ἐρώτησις εἶνε αὐτή, ἀγαπητέ μου!... Διαφοροτρόπως, εἴμποροῦσα ποτὲ ἐγὼ νὰ συμφωνήσω μαζύ σου;... Φρονῶ ὅτι, ἐκ τῆς πρώτης συναντήσεώς μας, σοὶ ἐξέφρασα, πόσον καὶ διατί κυρίως σὲ ἐκτιμῶ!

— Καὶ ἂν εἶμαι καθὺς πρέπει ἄνθρωπος μὲ θεωρεῖς φίλον σου; ἐξηκολούθησεν ὁ Κόροβοφ.

— Φρονῶ ὅτι περὶ τούτου, πρὸ πολλοῦ ἤδη ἠδύνασο νὰ πεισθῆς! μετ' ἀγαθότητος ἐμειδίασεν ὁ φίλος.

— Λοιπὸν τότε διατί δὲν εἶσαι πρὸς ἐμέ εἰλικρινής;... Ἡ δὲν τὸ ἀξίζω, δὲν εἶμαι ἀκόμη ἀξίος τῆς φιλίας σου; ἢ δὲν μ' ἐμπιστεύεσαι καὶ ἀμφιβάλεις περὶ τῆς τιμιότητός μου;

— Οὔτε τὸ ἓν, οὔτε τὸ ἄλλο! κατηγορηματικῶς ἐξέφρασεν ὁ Ἀντιζίστρωφ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν σὲ καταλαμβάνω διόλου! ἀνέκραξεν ὁ Κόροβοφ, ἀλλὰ, συγγνώμην, φίλε μου, διὰ τὴν εἰλικρινεῖαν, πολὺ ὅμως μὲ ἀδικεῖς μὲ αὐτὰς τὰς ἀποσιωπήσεις σου!... Μάθε ὅτι εἶμαι πρόθυμος νὰ θυσιασθῶ χάριν σου, ἂν ποτε παραστῆ ἀνάγκη, καὶ σὺ ἐν τούτοις, δυσκολεύεσαι νὰ εἰπῆς ἓνα λόγον!... Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου, ἀλλ' αὐτὸ πλέον δὲν λέγεταί φιλία!...

— Ὅχι, αὐτὴ δὲ ἴσα-ἴσα εἶνε ἡ φιλία! ἐγέλασεν ὁ Ἀντιζίστρωφ. Ἄν ἐγὼ δὲν σοὶ φαίνομαι εἰλικρινής καθ' ὅλα, πιστευσέ με, συμβαίνει τοῦτο, διότι σὲ ἀγαπῶ παραπολύ.

— «Ἀγαπῶ καὶ δὲν πιστεύω!» παρε-

τήρησεν ὁ Κόροβοφ μετὰ πικροῦ μειδιάματος.

— Ἀἶ, Βαλεριανέ, Βαλεριανέ! Διατί ζητεῖς νὰ μάθῃς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἴσως θὰ σὲ βαρύνῃ;

— Καὶ σὲ μήπως σὲ βαρύνει;

— Ἐγὼ;.. ἐγὼ εἶμαι ἄλλος. Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ἀποφασισμένος.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν εἴμπορῶ νὰ γείνω τοιοῦτος;

— Χμ!... «τοιοῦτος;...» Διὰ νὰ ἀποφασίσῃ κανεὶς, φίλε μου, εἰς κᾶτι τι, πρέπει νὰ ἔξερῃ, ὅτι αὐτὸ τὸ κᾶτι τι εἶνε μετὰ μεγάλης αὐστηρότητος ζυγισμένον καὶ ὑπολογισμένον.

— Διατοῦτο ἴσα-ἴσα θέλω κ' ἐγὼ νὰ γνωρίζω.

— Ναί, ἀλλὰ λησμονεῖς ὅτι τὸ γνωρίζειν δὲν σημαίνει ἀκόμη καὶ ἀποφασίζειν.

— Καὶ ὅμως, πᾶν ὅ,τι σὺ κρύπτεις, ἀναμφιβόλως εἶνε ἐντιμὸν;

— Ἐλπίζω.

— Ἀρίσταρχε! γνωρίζεις τὰς πεποιθήσεις μου; εἶπεν ἐγερθεὶς ὁ Κόροβοφ.

— Γνωρίζω! εἶσαι ἄνθρωπος τῶν ἐντίμων ἰδεῶν· ἀλλ' ἡ ἐντιμὸς ἰδέα περιορίζεται μόνον εἰς λόγους καὶ ἡ πραγματοποίησις αὐτῆς ἐν τῇ πράξει δὲν εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα.

— Ὡστε λοιπὸν, κατὰ σέ, εἶμαι ἐπιπόλαιος; προσβληθεὶς πως, ἠρώτησεν ὁ Βαλεριανός.

— Ὀλιγώτερον παρὰ κάθε ἄλλος! Μήπως ἐγὼ σὲ εἶπα ἐπιπόλαιον; Εἰς τὴν ἐντιμότητα τῶν πεποιθήσεών σου δὲν ἀμφιβάλλω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντιζίστρωφ· ἀλλ' εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν ἐν τῇ πράξει χρειάζεται χαρακτήρ, ἀπαιτεῖται μεγίστη ἐπιμονὴ καὶ δραστηριότης, προπάντων δὲ ἀπαιτεῖται πλήρης ἀνταρρησία. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἐνόησῃς, φίλε μου!... Ἐγὼ, διαφέρει! Ἡμεῖς πλέον εἴμεθα ἄνθρωποι δοκιμασμένοι καὶ ἀποφασισμένοι· ἠξέυρομεν τί ζητοῦμεν, γνωρίζομεν ποῦ βαδίζομεν, ἠξέυρομεν τί εἴμπορεῖ νὰ μᾶς περιμένῃ καὶ εἰς τὸν θρίαμβον καὶ εἰς τὴν ἀποτυχίαν· μ' ἓνα λόγον, ἡμεῖς εἴμεθα ἀποφασισμένοι δι' ὅλα. Ἀλλὰ σὺ... σὺ, εἶσαι ἀκόμη νέος, εἴμπορεῖ ἀκόμη νὰ σὲ δελεάσῃ καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ καὶ ὅλα τὰ θέληγτρά της... δυνατόν νὰ μετανοήσῃς, νὰ διστάσῃς... Ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι, ὡς τίμιος ἄνθρωπος, οὐδέποτε θὰ γείνης προδότης· ἀλλὰ τίς μοι ἐγγυᾶται ὅτι ἄμα ὡς γνωρίσῃς τὸ ἔργον μας θὰ τὸ ἀσπασθῇς;... Καὶ ἠξέυρεις, φίλε μου, εἰς ἡμᾶς μετάνοια δὲν ὑπάρχει, οὔτε ἐπιστροφή! Εἰς ἡμᾶς εἶνε τὸ ἴδιον ὡς ἡ θύρα τοῦ Ἄδου, κατὰ τὸν Δάντην: «Ἐγκατάλειψον διὰ παντὸς τὴν ἐλπίδα, σὺ ὁ εἰσερχόμενος». Διὰ σέ ἡ γνώσις αὐτῆ, αὐτὴ ἡ μήσις εἰς τὸ ἔργον, σοὶ λέγω, μόνον ἐν περιττὸν βάρος εἴμπορεῖ νὰ σοὶ προξενήσῃ. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σ' ἐμπλέξω, σὲ ἀγαπῶ ὑπερβολικῶς, καὶ ἰδοὺ διατί δὲν εἶμαι πρὸς σὲ εἰλικρινής.

— Λοιπὸν, στὸ διάβολο, μπλέξε με κ' ἐμένα!... Τὸ ἀπαιτῶ, τὸ θέλω!

Καὶ ἀνεπήδησεν ἐν παραφορᾷ ὁ Κόροβοφ, κτυπῶν διὰ τοῦ γρόνθου ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ Ἀντιζίστρωφ εἰς ἀπάντησιν τούτου, ἐγέλασε μόνον ἐλαφρῶς διὰ τοῦ παιδρῶν ἐκείνου γέλωτος, ὄντινα προκαλοῦν τὰ παιδαριώδη κινήματα.

— Μὴ γελᾶς! ἐριστικῶς ἀπετάθη πρὸς αὐτὸν ὁ Κόροβοφ· ἀκουσε, καλλίτερα, καὶ κατάλαβέ με, καὶ τότε θὰ ἰδῆς ὅτι δὲν εἶμαι διὰ γέλοια!

— Καὶ τί, ἀμάρτημα εἶνε νὰ γελᾶσω;..

— Ναί, ἀμάρτημα, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Βαλεριανός, εἶνε ἀμάρτημα, σκληρότης, ἀπανθρωπία ὁ γέλως σου!... Ἄκουσε, ἀγαπητέ μου φίλε, πολὺ καλὰ νομίζω γνωρίζεις τὴν θέσιν μου, ἡ ζωὴ μου εἶνε κατεστραμμένη ὀλοτελῶς... ὁ ἐπάρατος ἐκεῖνος γάμος μου... αὐτὴ ἡ γυνή... τὸ ἀχρεῖον αὐτὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἔχω... Ὅλα, ὅλα μὲ ἓνα λόγον, συνετέλεσαν πρὸς ὄλεθρον τῆς ὑπάρξεώς μου... Τώρα λοιπὸν ποῖος εἶνε ὁ σκοπὸς τοῦ βίου μου; οὐδεὶς! Ἐφαγον, ἔπιον, ἐκοιμήθη διὰ ξένον λογαριασμόν, εὐχαριστῶ! Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν προσεγγίζω πρὸς τὸν θάνατον. Κατέστην ὅλως διόλου ἀχρηστος ἄνθρωπος, τίποτε δὲν περιμένω, τίποτε δὲν θέλω, οὐδὲν ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον... ἴσα-ἴσα ἐκεῖ εἰς τὸ μέλλον οὐδὲν μοὶ ὑπόσχεταί! Καὶ τώρα εὐρίσκομαι πλέον εἰς τοιαύτην ἠθικὴν κατάστασιν, ὥστε μοῦ εἶνε τὸ ἴδιον ὅ,τι καὶ ἂν μοὶ κάμουν, ὅπου καὶ ἂν μὲ ρίψουν· νὰ μὲ πάρουν στρατιώτην; ἢς μὲ πάρουν· εἰς τὸ μοναστήρι; καὶ εἰς τὸ μοναστήρι πηγαίνω, εἰς τὸ κάτεργον; κ' ἐκεῖ! Ὅλα αὐτὰ δι' ἐμέ τώρα εἶνε ἀδιάφορον, διότι οὐδένα σκοπὸν ἔχω εἰς τὸν βίον μου, καὶ ἂν ζῶ ἀκόμη, μὰ τὸν Θεόν, μοῦ φαίνεται ὅτι ζῶ μόνον ἐνεκα τῆς φιλοζώου· καὶ καθαρῶς φυσιολογικῆς πρὸς τὴν ζωὴν ἕξεως, ὡς ζῆ κάθε ζῶον. Δός μοι αὐτὸν τὸν σκοπὸν, δός μοι τον!... καὶ τότε ἴσως μὲ σώσῃς!

— Ἀγαπητέ μου φίλε, σοβαρῶς καὶ πολυσημάντως ὑπέλαβεν ὁ Ἀντιζίστρωφ. Λέγεις περὶ σκοποῦ ἐν τῷ βίῳ. Ἄλλ' ὅπως δυνηθῶ νὰ σοὶ δημιουργήσω ἐγὼ αὐτὸν τὸν σκοπὸν, πρῶτον πάντων, ὀφείλεις ν' ἀποσπασθῆς ἐκ τῆς ζωῆς ταύτης, ἐκ τῆς τάξεώς της, ἐξ ὅλων τῶν προλήψεων καὶ περιτειχισμάτων της, ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ ἀρνηθῆς τὰ πάντα! Ὁφείλεις νὰ μισῆς αὐτὴν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου! Ὁφείλεις νὰ ἀποδύθῃς εἰς αἰώνιον καὶ ἀμείλικτον ἀγῶνα, ἐνθα οὐδεμία ὑπάρχει ὑποχώρησις, οὐδὲν συνυποσχετικόν! Ὁφείλεις νὰ ἀπαρνηθῆς σεαυτὸν, νὰ ἦσαι πρόθυμος εἰς πάντα, νὰ ὑποτάσσῃσαι ἀπεριόριστως, καὶ νὰ ἐκτελῆς κατὰ γράμμα ὅ,τι σὲ διατάξωσι! Καὶ ὅμως σὺ ἀγαπᾶς αὐτὴν τὴν ζωὴν... Ναί, τὴν ἀγαπᾶς! Δὲν θέλω λόγια! Ἄλλως τε, διατί εἶσαι εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ποῦ εἶσαι σήμερον; Διότι ἔχεις ἀδυναμίαν πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἡ ὁποία φανερὰ σὲ ἠτίμασεν· ὡς σύζυγος, εἶσαι προσβεβλημένος, καὶ προσεβλήθης, διότι εἰς

σας υπάρχει πειθὸς αὐτῆ ἢ συνήθεια, τὴν ὁποῖαν ἔχετε παραδεχθῆ. Μήπως δὲν εἶν' ἀλήθεια;

Ὁ Κόροβοφ ἀρνητικῶς καὶ θλιβερῶς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, δὲν εἶν' ἀλήθεια! εἶπεν οὗτος· δὲν εἶν' ἀλήθεια!.. «ὡς σύζυγος»... «τὴν ἔχομεν παραδεχθῆ»... Αὐτὰ εἶνε λόγια, καὶ σὺ δὲν μ' ἐνόησες καλὰ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι προσβεβλημένος, ἀλλὰ δυστυχῆς, διότι δὲν δύναμαι νὰ πνίξω τὸ ἀχρεῖον αἰσθημα πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην... ὦ, σὺ δὲν τὴν γνωρίζεις! Εἰς τὴν ταραχώδη ταύτην φύσιν, μ' ὄλην τὴν πρὸς αὐτὴν ἀναγνωρισμένην ἀποστροφήν μου, ἐντούτοις πάντοτε ὑπάρχει δι' ἐμέ—ἀλλ' ἄρα γε μόνον δι' ἐμέ!—κάποια γοητεία, κάτι τι τὸ ἐλκυστικόν... Ὀνόμασον αὐτὸ τὸ αἰσθημα ὅπως θέλεις, ἴσως φυσιολογικὴν ἔλλειψιν, εἶδος μονομανίας, νοσηρὰν ἰδιοτροπίαν τῆς φύσεώς μου, πολὺ ἐνδεχόμενον· ἀλλὰ, φίλε μου, ἐναντίον τούτου, οὐδὲν δύναμαι νὰ πράξω! Ἴδου διατί εἶμαι δυστυχῆς! Ἀπότρεψόν με, ἂν δύνασαι, εἰς ἄλλο σημεῖον! Ἀπάλλαξόν με, ἐκ τῆς θέσεως ταύτης, καὶ ρίψον με εἰς τὸ κότερον! Μοι εἶνε τὸ ἴδιον, σοὶ λέγω!

Ὁ Ἀντιζίστρωφ ἐσκέπτετο σύνοφρος.

Ἐφ' ἱκανὴν ὥραν ἀμφότεροι ἐσίγων.

— Αἴ, βέβαια, τὴν καταλαμβάνω! ἐπρόφερον ἐπὶ τέλους χαμηλοφῶως ὁ Ἀντιζίστρωφ, ὡς ὁμιλῶν καθ' ἐαυτὸν καὶ αἴφνης ἀνήγειρε τὸ λαμπρυνθὲν βλέμμα του ἐπὶ τοῦ Κόροβοφ. Τί νὰ γείνη, ὀρίστε, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμῆς! εἶμαι ἔτοιμος νὰ σοὶ δώσω καὶ τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀποστροφήν· ἀλλ' ἔχε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι μετάνοια δὲν ἐπιτρέπεται! Ἐκ τῶν προτέρων δὲ σοὶ λέγω καὶ τὰς ἀρχάς· εἶνε εἰς ὀλίγας λέξεις. Πρῶτον, θὰ ἦσαι ἀδιάλλακτος καὶ ἐκδικητικὸς πρὸς πάντα, μὴ ἡμέτερον· δεύτερον, προπαγάνδα· τρίτον, ὅλα τὰ μέσα πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ σκοποῦ· τέταρτον, αὐταπάρνησις καὶ ἀυστηροτάτη πειθαρχία· καὶ τέλος, πέμπτον, θάνατος εἰς τοὺς τυχόν φλυαρήσαντας καὶ τοὺς προδότας. Εἶσαι σύμφωνος;

— Σύμφωνος! ταπεινώσας τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' εὐσταθῶς ἐπρόφερον ὁ Κόροβοφ.

— Σύμφωνος ἀπεριορίστως;

— Ἀπεριορίστως.

— Συμπάθεια ἢ ἀντιπάθεια πρὸς μέρος τι τοῦ προγράμματός μας, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ γίνονται δεκταί. Ἀφοῦ ἀπαξ ἔγεινες ἐκ τῶν ἡμετέρων, ὀφείλεις κυριολεκτικῶς νὰ ἐκπληρῆς πᾶν ὅ,τι ἀπαιτήσῃς παρὰ σοῦ. Σύμφωνος;

— Σοὶ εἶπον πλέον! ἠσύχως καὶ φανερῶς ἤγειρεν ὁ Βαλεριανὸς ἐπ' αὐτοῦ τὰ βλέμματά του.

— Αἴ, ἄκουσε λοιπόν!... Εἶμαι φίλος τοῦ Νετσάγεφ, καὶ ἡμῶν φίλος τοῦ Καρακώζοφ. Ἴδου ἡ καλλιτέρα μου σύστασις. Διατελῶ ἐν Πετρούπολει ὡς ἀπόστολος τοῦ ἡμετέρου ἐν Γενεύῃ «Κομιτάτου» καὶ, ὡς μέλος αὐτοῦ, ἐφορεύω εἰς τὸ ἐδῶ διαμέρισμα. Αἱ σχέσεις καὶ τὰ μέσα ἡμῶν εἶνε κολοσσαία! Καὶ τὸσον κολοσσαία, ποῦ δὲν εἴμπορεῖς νὰ φαντασθῆς!

Ἐεῦροις, ἢ διάδοσις ἡμῶν περικαλύπτει ὡς ἀδιάσπαστον δίκτυον ἅπασαν τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀμερικὴν καὶ ὄλην τὴν Ρωσίαν μετὰ τῆς Σιβηρίας! Οἱ ἡμέτεροι ἐργάζονται καὶ εἰς τὰ κοινοβούλια, καὶ εἰς τὰς αἰθούσας, καὶ εἰς τὰς μονάς, καὶ εἰς τὰ συντάγματα, καὶ εἰς τὰ ἐργαστήρια, καὶ εἰς τὰ ἐργοστάσια, καὶ εἰς τὰς πόλεις, καὶ εἰς τὰ χωρία, καὶ εἰς αὐτὰ μάλιστα τὰ μεταλλεῖα τοῦ κατέργου· παντοῦ, παντοῦ, φίλε μου, ὄργῃ ἢ ἱερᾷ ἐργασίᾳ! Μὰς καταπολεμοῦν, ἀλλ' ἡμεῖς θὰ νικῆσωμεν, διότι εἴμεθα ἑκατομύρια, καὶ δὲν ἔχομεν νὰ χάσωμεν τίποτε, εἴμποροῦμεν μόνον νὰ ἐπωφελωμεθα. Τὸ μέλλον εἶνε ὑπὲρ ἡμῶν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Τέλος]

ΚΑ'

Ἡ ἐπανάστασις ἐξεργάγη, αἱ οἰκίαι εἶχον μεταβληθῆ εἰς προμαχώνας, σωρὸς δὲ ὀπλισμένων διέτρεχε τὰς ὁδούς· οἱ Ἐλβετοί, μὴ δυνηθέντες νὰ ἀντιστῶσιν εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐπιθεσιν, εἶχον ὀπισθοχωρήσει καὶ κλεισθῆ ἐντὸς τοῦ φρουρίου· διαταγὴ δὲ τοῦ διοικητοῦ ἀπηγόρευσε εἰς τὰς λέμβους νὰ ἐξέλθωσι τοῦ λιμένος καὶ νὰ προσεγγίσωσιν εἰς τὸ φρούριον· ἡ πρώτη δὲ, ἥτις ἤθελε τολμήσει νὰ παραβῆ τὴν διαταγὴν, ἔμελλε νὰ κεραυνοβοληθῆ διὰ τῶν μυδροβόλων, ἅτινα εἶχον ἤδη στραφῆ ἐναντίον τῆς πόλεως.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐπαναστατῶν ἐμάχετο ὁ Ρωμαῖος, καθ' ὄλην δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος ἡ Φελιτσιτά δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τὸ πλευρὸν του.

Ἀδύνατον ἦτο νὰ ἀναγνωρίσῃ τις τὴν συνεσταλμένην κόρην τοῦ ὀχλαγωγοῦ· πρὸ πολλοῦ δὲν ἐξήρχετο λέξις τῶν συνεσφιγμένων χειλέων της, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της ἐξέπεμπον φλόγας· ἀκούραστος ἀνεμιγνύετο μετὰ τῶν μαχομένων, μὴ ἐπιτρέπουσα εἰς οὐδένα νὰ δειλιάσῃ.

Πρὶν ἢ ἐκκινήσωσιν, εἶχε κλίνει τὸ γόνυ πρὸ τοῦ Ρωμαίου καὶ δι' ἀσθενοῦς καὶ μόλις ἀκουομένης φωνῆς:

— Πατέρα! ἀνέκραξε κλαίουσα, ἀναγνωρίζω ὅτι ἡμάρτησα καὶ πρὸς σὲ καὶ πρὸς τὸν λαόν μας! Ἀλλὰ σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι εἶμαι ἔτοιμος διὰ τοῦ αἵματός μου νὰ ἐξαγνίσω τὸ ἀμάρτημά μου. Ἐντοσοῦτῳ εὐλόγησόν με, διὰ τελευταίαν φοράν.

— Παιδί μου! ἐκλαυθμῆρισεν ὁ Ρωμαῖος, ὅσον ἐξηρτάτο ἀπὸ ἐμέ, τὸ ἔκαμα. ἀλλὰ βλέπεις δὲν κατῴρθωσα νὰ διαφυλάξω τὴν ζωὴν του... πῶς συνέβη αὐτό,

δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐνοήσω! ἦτο πεπρωμένον, συγχωρησόν με, παιδί μου.

— Ὅχι! πατέρα, νὰ μὲ συγχωρήσῃς, δὲν εἶχον κανὲν δικαίωμα νὰ τὸ ἀπαιτήσω ἐκ μέρους σου.

Ἐκπληκτος ὁ Ρωμαῖος παρετήρει τὴν θυγατέρα του· δὲν τὴν ἀνεγνώριζε πλέον.

Ἐδραξάτο τῆς χειρὸς του καὶ καταφιλοῦσα αὐτὴν ἀνέκραξε:

— Πατέρα, ἀγαπητέ μου πατέρα, ἐὰν ἀποθάνω, μὴ λησμονήσῃς τὸ ὑπάκουον καὶ ἀγαπητὸν παιδί σου· καὶ ἐὰν δὲν ἐπιτύχω τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον τόσον θερμῶς ζητῶ, τότε ἄφες νὰ τελειώσω τὴν ζωὴν μου εἰς μίαν μονὴν, ἐκεῖ εἰς τὴν ἰδίαν μονὴν τοῦ Ἁγίου Πράου, ὅπου ἤρχισεν ἡ ἁμαρτία μου!...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ. Οἱ λυγμοὶ καὶ τὰ δάκρυα τὴν ἐπνίγον, ἔκτοτε δὲν ἐπρόφερε πλέον λέξιν.

Ἐν ᾧ διήρκει εἰσέτι ἡ μάχη ἐβλεπέτις τὴν θυγατέρα τοῦ Ρωμαίου ἐκτιθεμένην εἰς βρυχὴν σφαιρῶν.

— Ζητᾶ τὸν θάνατον! ἐψιθύριζον ὅλοι.

Ἄλλ' ὁ θάνατος πάντοτε ἐφείδετο αὐτῆς.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ μὲν βασιλικοὶ εἶχον προσλάβει ἐπικουρίαν, ἐν ᾧ εἰς τὸν λαόν ἔλειπον πλέον τὰ πολεμεφόδια· ἐν εἰσέτι πυροβόλον ὑπελείπετο πλήρες, πλησίον δὲ ἴστατο ἡ Φελιτσιτά, λυσίκομος καὶ τρομερὰ τὴν ὄψιν, ἔτοιμος νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον.

Αἴφνης ἰλη ἰππέων βασιλικῶν ὤρμησεν ἐναντίον τῶν προχωμάτων, ἔντρομοι οἱ ἐπαναστάται ὀπισθοχώρησαν.

Τὸ λάμπον ὅμως βλέμμα τῆς Φελιτσιτάς ἀνεγνώρισε τὸν πρῶτον ἐκ τῶν τραπέντων εἰς φυγὴν.

— Βοήθειαν, ἐχάθην, ἀνέκραξέ τις, ὅστις ἦν ὁ Ἀντωνῖνος.

Πάραυτα παρουσιάσθη πρὸ αὐτοῦ, ὡς ἐκδικήτρια θεᾷ, ἡ Φελιτσιτά· λάμπρις ἀπαισία ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος, ἥτις σκοπεύσασα διὰ πιστολίου τὸν φυγάδα,

— Προδότα! ἀνακράζει, φεύγεις;

Καὶ ἐπίεσε τὴν σκανδάλην τοῦ ὕπλου.

Ἡ σφαῖρα διεπέρασε τὸ κρανίον τοῦ Ἀντωνίνου, ὅστις ἐκυλίσθη αἰμόφυρτος πρὸ τῶν ποδῶν της σχεδόν.

Ἐν τοσοῦτῳ οἱ ἰππεῖς ἐπροχώρουσαν λαλάζοντες.

Ἄλλ' ἡ Φελιτσιτά, χωρὶς νὰ ἀπωλέσῃ στιγμὴν, ὄρμα πρὸς τὸ πυροβόλον.

Κρότος φοβερὸς ἠκούσθη· τὸ πυροβόλον ἐνέσπειρε τὸν θάνατον εἰς τὰς σειρὰς τῶν ἰππέων, οἵτινες ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὸ φρούριον καὶ οὕτω ἡ πόλις ἐκυριοῦθη!

Ὅμως ὀπλισμένων ἐφύλαττε πρὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου Σελλαμάρε.

— Εἶνε ἡ δική μου δουλειὰ αὐτή, Ρωμαῖτε, ἐφώναξεν ὁ μαρκήσιος δὲ λα Ροβέρο πρὸς τὸν παλαιὸν του φίλον. Ἐδῶ δια-

1. Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονός πιστοποιεῖται ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς Μεσσηνίας.

τάττω πλέον μόνος ἐγὼ διώρθωσα τὸν ἕνα, τὸν ψευτομαρκήσιον. Αἶ! αὐτὴ ἡ σακαράκα ἐδῶ τὸν ἐπεσκεφέθη ὅπως πρέπει· τώρα νὰ δούμε καὶ τοὺς ἄλλους!

Στραφεῖς δὲ πρὸς δύο ὠπλισμένους ἐκ τοῦ λαοῦ :

— Φέρετε ἀμέσως κάτω τὴν κόμησσαν Τερεζίνα καὶ τὸν ἀββα.

Μὲ βλέμμα ὑπερήφανον καὶ πλήρες περιφρονησεως κατῆλθεν ἡ κόμησσα, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Σκαλίονι, ὅστις ὅμως εἰσέρετο μάλλον· τὸσον ἔτρεμεν ὁ ἄθλιος συλλογιζόμενος τὴν ἔκβασιν τῆς σκηνῆς ταύτης.

— Ἀκόμη δὲν ἐξεμέθυσε ἀπὸ τὴν αἰμοδόρον σου μέθην, μαρκήσιε; τὸν ἠρώτησεν ἡ Τερεζίνα, ἀφροντίς κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ μὴ ἀξιοῦσα αὐτὸν βλέμματος.

Ἄλλ' ἔμεινε μὲ τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν — στρέψασα τοὺς ὀφθαλμούς σου ἐπὶ τὸ περιφρονητικὸν βλέμμα τῆς Φελιτσιτάς, ἥτις, λυσίκωμος πλησίον τοῦ πατρός της, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῆς πυρίτιδος μαυρισμένου τυφεκίου της — ἐκείνη, ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἐκαρτ τῆ ἐφάνη ὡς φοβερὰ Νέμεσις· τὸ ἀπλανές βλέμμα της τὴν ἔκαμε νὰ ριγῆσῃ· δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν λάμπιν, ἣν ἀνέδιδον οἱ ὀφθαλμοὶ της· ἦτο αἶσθημα ἐκδικήσεως ἢ περιφρονησεως;

Ἀλλὰ ἦτο δυνατόν ἡ ἀθῶα αὕτη κόρη νὰ σκέπτηται ἐκδίκησιν ἐναντίον ἐκείνης, ἣς τοὺς δολίους σκοποὺς παντελῶς εἰσέτι ἠγνοεῖ; — Οὐδὲν τῆ ἀνεμίμησκεν ἡ παρουσία τῆς κομησσης ἢ τὸν ὄρκον τοῦ προσφιλοῦς ἐκείνου, τὸν φοβερὸν ἐκείνον ὄρκον, διὰ τοῦ ὁποίου ὀλίγας στιγμὰς πρὶν ἀποθάνῃ τὴν ἐβεβαίω περι τοῦ θερμοῦ ἐρωτῆτός του.

— Ὅχι! ἐσυλλογιζετο, ὄχι, δὲν τὴν ἠγάπα· ἰδική μου ὑπῆρξε πάντοτε ἡ καρδιά του!

Ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὁ Ρωμαῖος εἶχε σύρει πιστόλιον καὶ φοβερός τὴν ὄψιν ἐπλησίασε πρὸς τοὺς αἰμαλώτους.

— Ἀθλιοὶ! ἀνέκραζεν, ἐσῆμανε ἤδη ἡ τελευταία σας ὥρα! — ἐνθυμεῖσαι τοὺς λόγους μου, κατηραμένε ἀββα; Τοὺς ἐνθυμεῖσθε καὶ σεῖς, ὠραία καὶ ὑπερήφανος κόμησσα; Προσευχθῆτε... ἂν δύνασθε ἀκόμη — στὰ γόνατα, κατηραμένο σκυλόλογε!

Εὐθύς ὅμως ὁ μαρκήσιος τῷ ἐκράτησε τὴν χεῖρα.

— Τί σκοπεύεις, Ρωμαῖε; τῷ ἐφώναξε ἠχηρῶς γελῶν, λές τὸσον εὐκόλως νὰ ξεμπερδεύσουν; Ὅχι δά! — ἐγὼ δὲν εἶμαι διόλου τῆς αὐτῆς ιδέας. Ἐ! σεῖς, φέρτε μας σχοινιά δυνατὰ καὶ καμμιά καλὴν μαστίγια, ἀπὸ τοὺς σταύλους τοῦ μεγάρου, διὰ νὰ τοὺς δεῖξω τί θὰ πῆ νὰ περιφρονηῖ κανεὶς τοὺς ὁμοίους του.

Ἡ κόμησσα ἐρίγησε καὶ ὡς εἰ ἐδέχετο ἤδη τὰς μαστιγώσεις, ἤρχισε νὰ τρέμῃ σπασμωδικῶς ἐδράξατο τοῦ βραχίονος τοῦ ἀφώνου καὶ ὠχροῦ ἀββα καὶ τῷ ἐψιθύρισε :

— Πόσον εἶνε φοβερὰ ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἄχου!

Λίαν ὅμως ἐξεπλάγη καὶ δὲν ἐπίστευεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ὅτε ἡ Φελιτσιτά, ὑπερηφάνως καὶ πλήρως μεγαλείου, προχωρεῖ πρὸς τὸν μαρκήσιον καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονά του :

— Τί εἶπες, φίλε μου! τῷ λέγει διὰ τῆς λεπτῆς μεταλλικῆς φωνῆς της· διατί θέλεις τὸσον σκληρὰ νὰ ἐκδικηθῆς ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων; μήπως εἶνε κακοῦργοι; . . .

Πρὶν ἢ ὅμως προφάσῃ νὰ ἀπαντήσῃ ὁ μαρκήσιος, τὸν εἶχε πλησιάσει ὁ Ρωμαῖος καὶ σιγὰ τῷ ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς :

— Πρὸς Θεοῦ· οὐτε λέξιν δι' ὅσα συνέβησαν μὴ εἴπῃς εἰς τὴν δυστυχῆ μου κόρην· χάρισέ της τὴν πικρίαν τὴν ὁποίαν θὰ ἠσθάνετο μακθάνουσα τὴν ἀλήθειαν!

Ὁ γηραιὸς μαρκήσιος τὸν ἠννόησε, στραφεῖς δὲ πρὸς τὴν Φελιτσιτά :

— Ἐδῶ... ἐντὸς αὐτῆς τῆς οἰκίας, τῆ λέγει, καὶ ὑπὸ τῶν δύο τούτων ἐδολοφονήθη αἰσχυρῶς τὴν παρελθούσαν νύκτα εὐγενῆς φίλος τοῦ Σικελικοῦ λαοῦ! . . . πρέπει νὰ τὸν ἐκδικηθῶμεν!

— Ναὶ ἀλλ' εἰς τί θὰ σὲ χρησιμεύσῃ τὸ αἷμα τοῦτο . . . Αἶ! μαρκήσιε, μὴ ζητεῖς νὰ κηλιδώσῃς τὸ ἱερὸν ἔδαφός μας μὲ τὸ αἷμα αὐτῶν τῶν ἀθλίων· ἄς ἐγκαταλειψῶσι κάλλιον τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τοσοῦτον ἐμόλυναν — τοῦτο ἄς ἀναπληρώσῃ τὴν ἐκδίκησίν μας!

Καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἐδείκνυε λέμβον ἥτις ἦτο προσδεδεμένη εἰς τὴν πλησίον ἀκτὴν· ἐν ᾧ μὲ βλέμμα περιφρονητικόν,

— Φύγετε! ἐφώναξε πρὸς τὴν ἀφωνον καὶ ὠχρὰν κόμησσαν.

Δὲν ἠδυνήθη αὕτη νὰ ὑποστῇ τὴν φοβερὰν ταύτην προσβολήν· τὸ αἷμά της ἀνῆλθεν εἰς τὰς παρειάς, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της ἐξήρχοντο τῶν κογχῶν· αὐτὴ ἡ κόμησσα τοῦ Σελλαμάρε νὰ διώκηται τὸσον αἰσχυρῶς τῆς πατρίδος της! Καὶ τοῦτο νὰ τὸ ὀφείλῃ ὡς ἔλεος εἰς ἐκείνην. — τὴν ἀντεράστριάν της — τὴν κόρην τοῦ ἐπιλοποιοῦ της; Ἐτρεμε σύσσωμος, καὶ μὲ φωνήν, δι' ἣς ἐξέφραζεν ὄλον της τὸ μῖτος,

— Ἀθλία κόρη, ἀνακράζει· πνιγομένη ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ἔτσι λοιπὸν ἐκδικεῖσαι τὸν ἔρ. . . .

Ταχέως ὅμως ὁ Ρωμαῖος τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα.

— Στὴν λέμβον ἀμέσως, ἂν ἀγαπᾷς τὴν ζωὴν σου, ἀνέκραξε.

Καὶ ἐν ᾧ συγχρόνως ἔσυρε τὴν μαινομένην κόμησσαν :

— Καὶ σύ, ἀββα, καὶ κωπηλατεῖτε γρήγορα καὶ οἱ δύο διὰ νὰ ἀπομακρυνθῆτε, διότι πολὺ πιθανὸν νὰ μεταβάλλωμεν γνώμην καὶ νὰ σᾶς φονεύσωμεν ὡς γλάρους!

Περίφοβος ὁ ἀββαὺς ὑπήκουσε καὶ ἤδη ἐκάθητο εἰς τὴν λέμβον, συγχρόνως δέ :

— Κάμετε γρήγορα, κόμησσα, μὴ χάνετε καιρὸν, ἐφώναξε πρὸς τὴν ἀκίνητον εἰσέτι κόμησσαν· ἐλάτε καὶ ἡ σωτηρία μας προσμένει εἰς τὸ φρούριον.

Παρατεταμένος σαρκαστικὸς γέλως ἐξερράγη εἰς τὴν ἀκτὴν, ὅτε ἡ κόμησσα, πηδήσασα εἰς τὴν λέμβον, ἔλαβε, διὰ τῶν

λεπτῶν μυροβόλων χειρῶν της, τὰς κώπας καὶ ἐναγωνίως ἤρχισε νὰ βοηθῇ τὸν ἀββα.

Ἐπὶ τῶν ἐπαλξεων τοῦ φρουρίου στηριζόμενος ἐπὶ τινος πυροβόλου ὁ ταγματάρχης φὸν Μπύρεν ἐγένετο μάρτυς διὰ τοῦ τηλεσκοπίου του τῆς πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς κομησσης σκηνῆς· πολλάκις τρίζων τοὺς ὀδόντας του ἐψιθύριζε :

— Κατάρρα, ὁ Ρωμαῖος μοῦ κλέπτει τὴν ἐκδίκησιν μου!

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ βλέπῃ. — Κραυγὴ χαρᾶς ὅμως τῷ διέφυγεν, ὅτε ἀνεγνώρισεν ἐντὸς τῆς ἀπομακρυνόμενης τῆς ἀκτῆς λέμβου, τὴν κόμησσαν καὶ τὸν ἀββα. Ἀμέσως ἐστράφη πρὸς τοὺς ὀπισθὲν του κατασκόπους πυροβολητὰς καὶ περιχαρῆς σχεδόν,

— Προσοχή! τοῖς φωνάζει, πλησιάζει λέμβος εἰς τὸ φρούριον.

— Ταγματάρχα! τῷ εἶπε Νεαπολιτάνος τις ὑπαξιωματικὸς, ὅστις ἐβεβαιώθη ἤδη διὰ τοῦ τηλεσκοπίου του, ἐντὸς αὐτῆς εὐρίσκονται μία γυνὴ καὶ εἰς ἀββαὺς· πολὺ πιθανὸν νὰ ἦνε φίλοι καὶ νὰ ζητοῦν βοήθειαν!

— Σιωπήσον, τῷ ἐπέταξεν ὁ ταγματάρχης· δὲν ἐλησμόνησε, νομίζω, τὴν διαταγὴν τοῦ διοικητοῦ· πολὺ πιθανὸν νὰ ἦνε φίλοι, ἀλλὰ πιθανώτερον νὰ ἦνε κατασκόποι· εἰς ἔργον λοιπὸν!

— Προσοχή! . . . πῦρ!

Τὸ πυρόβολον ἐπυροσκόρησεν.

Ὅτε δὲ μετὰ τινὰ λεπτὰ διελώθη ὁ καπνὸς δὲν ἐφαίνοντο ἐπὶ τῶν ἡσυχῶν κυμάτων ἡ τεμάχια τῆς κατασυντριβείσης λέμβου.

Ὁ ταγματάρχης σιωπηλὸς ἐσπόγγισε τὸν ἰδρωτὰ, ὅστις περιέβρεχε τὸ μέτωπόν του. Εἶτα στρέψας τὸ βλέμμα πρὸς τὴν δύσιν, ἀφ' ἣς αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος ἡλίου ἐφώτιζον τὰ λευκὰ μάρμαρα τοῦ στρατιωτικοῦ νεκροταφείου, ἀπεκαλύφθη καὶ ἐψιθύρισε :

— Νῦν κοιμῶ ἡσυχος, δυστυχῆ μου φίλε, εἶθε τὸ χῶμα τῆς ξένης, νὰ ἦνε ἐλαφρόν... Τὴν μνήμην σου θὰ τηρῶ αἰώνιαν.

Πυκνὸν ἐπιπτε τὸ σκότος ἐπὶ τῆς ἡσυχῆς ἤδη Μεσσηνίας, ὅτε γυνὴ τις, πυκνὸν περικεκαλυμμένη πέπλον, ἔκρουε τὴν ὑψηλὴν πύλην τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Πράου, ἥτις καὶ ἄλλως λέγεται : della Scalla di Badiazza.

Ἡ Φελιτσιτά ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς ἡγουμένης.

— Ἐπιτρέψον μοι, σεβαστῆ μου μητέρ, τῆ εἶπε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς, νὰ καταταχθῶ μετὰ τῶν τέκνων σου, ἵνα ἐξαγνίσω τὴν δυστυχῆ μου ψυχὴν· εἶθε ἡ ἀγία μήτηρ νὰ μοὶ χαρίσῃ λήθην καὶ ἔλεος διὰ τὰ ἀμαρτήματά μου!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Δ. ΧΑΡΙΑΤΗΣ

ΤΕΛΟΣ

X. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΑΦΡΕΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἑσπέρα ἑβδόμη.

Πλησίον τῆς παραλίας εὐρίσκεται δάσος κατάφυτον ὑπὸ πλατάνων καὶ δρυῶν, δροσερὸν καὶ μυροβόλον. Τὴν ἀνοιξὶν ἀμέτρηται ἀηδόνες πληροῦσι μελωδίας τὴν ἀμφοσφαῖράν του, καὶ συμφωνοῦν θαυμασίως μὲ τὸν φλοῖσθον τῶν εἰς τὴν ἀκτὴν θραυομένων κυμάτων. Δρόμος ἀμαξητὸς διατρέχει κατὰ μῆκος τὴν ἀκτὴν, πολλαὶ δὲ ἀμαξίαι διέρχονται κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐκεῖθεν· μὴ νομίσης ὅμως ὅτι τὸ βλέμμα μου τὰς παρακολουθεῖ! ὦ! εἶνε ἀλλοῦ ἐστραμμένον.

Ὀλίγον ἀπωτέρω τῆς παραλίας, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δάσους, ὑπάρχει μυθικὸν μνημεῖον, περικαλυπτόμενον ἀπὸ ἀγρίας αἰμασίας, χαμοκεράσων, καὶ παντοίας ἄλλης φυτείας· εἶνε ἡ ποίησις ἐνηγκαλισμένη τὴν φύσιν· ἂν ἤξευρες ὅμως πόσον διαφόρους σκέψεις προκαλεῖ τὸ μνημεῖον τοῦτο εἰς τοὺς διαβάτας!

Ἄκουσον λοιπὸν· θὰ σοὶ διηγηθῶ ὅ,τι ἤκουσα ἐκεῖ τὴν παρελθοῦσαν ἑσπέραν καὶ καθ' ὄλην τὴν νύκτα.

Κατ' ἀρχὰς ἀφίχθησαν ἐφ' ἀμάξης δύο πλούσιοι ἐγγύριοι ἔμποροι.

— Αἶ, γιὰ κύττα, βρὲ ἀδελφέ, τί λαμπρὰ δένδρα! ἤρχισεν ὁ εἰς.

— Πραγματικῶς νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει καύσιμος ὕλη καταλληλοτέρα πρὸς κερδοσκοπίαν· καὶ μάλιστα ἂν συλλογισθῇ κανεὶς πόσον δριμύς θὰ ἦνε ἐφέτος ὁ χειμὼν.

Τίποτε περισσότερο· καθεὶς ἐμαζεύθη εἰς τὴν γωνίαν του καὶ τὸ ταξειδίον ἐξηκολούθησεν.

— Ἄ, μὰ τί κατηραμένος δρόμος! ἐφώναξε μετ' ὀλίγον ἄλλος τις ταξειδιώτης, ἡμπορεῖ κανεὶς· νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν ζέστην!

— Εἶνε αὐτὰ τὰ δένδρα, σύντροφε, τοῦ ἀπῆντησεν ὁ γείτων του, ποῦ δὲν ἀφίνουν νὰ φυσήξῃ μία στιγμὴ· ἂν δὲν εἴχαμε καὶ τὴν θάλασσα, τότε πειά...

Αὐτὰ εἶπον καὶ αὐτοὶ καὶ ἀντιπαρήλθον.

Ἐπίσης διήλθεν ἐκεῖθεν καὶ ἡ ταχυδρομικὴ ἀμαξα· ὅλοι οἱ ἐπιβάται σχεδὸν ἐκοιμῶντο, ἐν ᾧ διήρχοντο τὸ ὠραιότερον μέρος τοῦ δρόμου.

Ὁ ἀμαξηλάτης νυσταλέος καὶ αὐτὸς ἐφύσησε τὸ κέρασ του· ἀλλ' αἰφνης ἐξέπλάγη.

— Διάβολε! ἀνέκραξε, τί ὠραίαν ἠχώ ἔχει αὐτὸ τὸ μέρος· στοιχηματίζω ὅτι τρεῖς ὀδηγοὶ ὁμοῦ φυσῶντες τὰ κέρατα δὲν θὰ κατώρθουν νὰ παραγάγουν τέτοιον ἦχον! Καὶ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν παρατήρησίν του ταύτην ἐξηκολούθει νὰ διευθύνῃ τοὺς ἵππους του.

Ἀκόμη δὲν εἶχε φύγει ἡ ἀμαξα καὶ δύο νέοι ἵππεὲς ἐφάνησαν τριποδίζοντες εἰς τὸ

ἄκρον τῆς ὁδοῦ. Σὲ βεβαιῶ ὅτι ἤμην κατενθουσιασμένη βλέπουσα τὴν ζωρότητα καὶ τὸ σφρίγος τῶν δύο νεανίσκων· φαιδροὶ παρετήρουν τὴν περίξ μαγικὴν τοποθεσίαν· αἰφνης ὁ εἰς τούτων, παρατηρήσας τὸ μνημεῖον καὶ τὴν πρὸ αὐτοῦ σκοτεινὴν δενδροστοιχίαν,

— Ἰούλιε, ἀνεφώνησεν· γιὰ φαντάσου με πρὸς στιγμὴν περιπατοῦντα μὲ τὴν Εὐρυδικὴν μου κάτωθεν τοῦ σκιεροῦ ἐκείνου ἄλσους, ἔ! τί λέγεις;

Προφανῶς ὁ ἄλλος καθε ἄλλο ἐσκέπτετο παρὰ τὴν Εὐρυδικὴν του, διότι μόλις τοῦ ἐνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐπετάχυνε τὸν δρόμον τοῦ ἵππου του.

Τὰ ἄνθη τῶν δένδρων ἀνέδιδον μεθυστικὴν εὐωδίαν, ἄνεμος δὲν ἐφύσα· ἀσθενῆς τις μόνον αὖρα ἤρχετο ἐκ μέρους τῆς θαλάσσης, ἥτις ὅμως ἦτο τόσο ἥρεμος, ὥστε θὰ ἐνόμιζες ὅτι ἀπετέλει συνέχειαν τοῦ στερεώματος, τὸ ὁποῖον ἐκαμπυλοῦτο ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἐκείνης τοποθεσίας.

Αἰφνης ἀμαξα συρομένη ὑπὸ τεσσάρων ἵππων ἐφάνη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· ἐντὸς αὐτῆς ἐκάθηντο ἔξ· οἱ τέσσαρες ἐκοιμῶντο, ὁ πέμπτος ἐκαμάρωνε τὴν νέαν του ἐνδυμασίαν, ὁ δὲ ἔκτος, παρατηρήσας τὸ μνημεῖον, ἔκρυψε καὶ ἀποταθείς πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην:

— Γιὰ πὲς μου, τῷ φωνάζει, εἶνε τίποτε ἀξιοσημεῖωτον ἐδῶ;

— Χμ! ὄχι καὶ τόσο· βλέπεις αὐταῖς ἐδῶ τῆς πέτρας; τῷ εἶπε δεικνύων τὸ μνημεῖον, κάποιος φαίνεται ἤθελε νὰ κτίσῃ καὶ τὸ ἄφησε ἐπὶ τῆς μέσῃ· τὸ σπουδαῖον ὅμως εἶνε αὐτὰ τὰ δένδρα ποῦ βλέπεις!

— Μπᾶ; καὶ πῶς...

— Νά· τὸν χειμῶνα ποῦ τὸ χιόνι κάνει ἕνα μεγάλο σινδόνι σ' ὄλην αὐτὴν τὴν μεριά, καὶ ὅταν δὲν βλέπω ἀπὸ πολλὰς αἰτίας καλὰ - καλὰ, τὴν μύτη μου, αὐτὰ τὰ δένδρα μοῦ δείχνουν τὸν δρόμον μου· εἰ δὲ μὴ θὰ ἔπεφτα χωρὶς ἄλλο μὲ ὄλο τὸ ἀμάξι ἐπὶ τὴν θάλασσα!

Καὶ ὑπερήφανος διὰ τὴν πληροφορίαν, τὴν ὁποίαν τόσο ἐυγλώττως ἔδωκε, μετετόπισε τὴν καπνοσύριγγά του καὶ ἐμάστισε τοὺς ἵππους.

Ἦδη ἔφθασε καὶ ἕνας ζωγράφος· λάμπεις ζωηρὰ ἐφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του μόλις ἀντελήφθη τῆς ὠραίας τοποθεσίας· ἔτριψεν ἐξ εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας καὶ ἤρχισε νὰ σφυρίζῃ.

Αἱ ἀηδόνες, ἡ μία δυνατώτερον τῆς ἄλλης, ἐξηκολούθουν τὸ ᾄσμα των.

— Σκασμὸς λοιπὸν, διαβολόπουλα! ἀνέκραξε στενοχωρηθείς, δὲν θὰ μὲ ἀφήσετε εἰς ἡσυχίαν! Καὶ ἀμέσως ἐξήγαγε τοὺς χρωστῆράς του καὶ ἤρχισε νὰ ζωγραφίζῃ. «Κυανοῦν, ἐρυθρόν, ὑποκίτρινον!» ἐπιθύριζε, «Θεέ μου τί μαγευτικὴ εἰκὼν θὰ γίνῃ». Ἐπὶ τέλους, κόρη τις πτωχὴ καὶ ὠραία ὡς χερουβεῖμ, ἐφάνη ἐπὶ τοῦ μονοπατίου. Ἐπλησίασε τὸ μνημεῖον καὶ ἐκαθέσθη κατάκοπος ἐπὶ μιᾶς τῶν βαθμίδων του ἀφ' οὗ ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τὸ φορτίον της· τὸ μελαγχολικὸν καὶ γλυκύ της βλέμμα ἐστράφη πρῶτον πρὸς τὸ δάσος καὶ εἶτα εἰς τὴν θάλασσαν,

λάμπιν δ' ἐξέπεμψεν ὅταν τὸ ἀνήγειρεν εἰς τὸ στερέωμα ἵνα προσευχηθῇ.

Βεβαίως ἡ δυστυχὴς ἠγνόει τὸ αἶσθημα, ὅπερ τῆς ἐπροξένει ρίγος καθ' ὅλα τὰ μέλη. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι βεβαία ὅτι μετὰ ἔτη θὰ ἐθυμῆται καὶ θὰ ἀναπαριστᾷ ἐν τῇ φαντασίᾳ της μαγευτικώτεράν τὴν εἰκόνα τῆς τοποθεσίας ἐκείνης, παρὰ ὅσον θὰ κατορθώσῃ τοῦτο ὁ ζωγράφος ἐκείνος, ὅστις τὴν ἀπετύπωσε διὰ τῶν χρωμάτων του. Μοῦ ἠύξησε τὴν συμπάθειαν καὶ διὰ τοῦτο αἱ ἀκτίνες μου τὴν ἠκολούθησαν θαπεύουσαι τὴν ὠραίαν κατατομὴν της, μέχρις ὅτου ἡ ροδόχρους πρῶτα, ζηλοτυπούσα, μοῦ ἀφῆρπασε τὸ εἶδωλόν μου.

X.

ΤΕΡΨΙΣ

Γίνεται γνωστὸν ὅτι ἡ «Τέρψις», ἥς ἡ ἐκδοσις, ἕνεκα τῆς αἰφνιδίας καὶ ἐπ' ἀόριστον ἀναχωρήσεως τοῦ διαχειριστοῦ αὐτῆς Γεωργίου Σταυριανοῦ, εἶχε διακοπῇ, συνεχωνεύθη νῦν μετὰ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ἐν οἷς θὰ δημοσιευθῶσι τὰ διὰ τὴν «Τέρψιν» προορισθέντα ἔργα, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς

ΕΚΔΙΚΗΣΩΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΛΑΚΟΣ

Οὕτω δέ, οἱ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καταβαλλόντες συνδρομηταὶ τῆς «Τέρψεως», ἀντὶ ταύτης θέλουσι λαμβάνῃ, ἐπὶ ἐν ὁλόκληρον ἔτος τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», ἅτινα θέλουσιν ἐπίσης ἀποσταλῆ καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς τῶν συνδρομητῶν τῆς «Τέρψεως». Πάντες δ' ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀποδεχθῶσιν εὐχαρίστως τὴν ἀντικατάστασιν ταύτην, ἥτις θὰ παράσχη αὐτοῖς εἰκονογραφημένον περιοδικόν, δις τῆς ἐβδομάδος μάλιστα ἐκδιδόμενον, περιέχον πρὸς τὴν τῆς «Τέρψεως» ὕλην καὶ ἑτέραν ἐκλεκτὴν καὶ ἐπίσης εὐάρεστον.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

Εἰς τὸ φύλλον τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς 25 Φεβρουαρίου, ἠϋξημένον κατὰ 4 σελίδας, θέλομεν δημοσιεύσει τὸ μυθιστόρημα

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΛΑΚΟΣ

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ περιοδικοῦ «ἡ Τέρψις» οἱ παρακολουθήσαντες ἐν αὐτῷ τὸ τερπνὸν τοῦτο μυθιστόρημα, δὲν θέλουσιν οὕτω στερηθῆ ἀναγνώσματος διὰ τὰς περιπετείας τοῦ ὁποῖου τόσο μέγα ἠσθάνθησαν ἐνδιαφέρον, καὶ ὅπερ, εἰμεθα πεπεισμένοι, ὅτι δὲν θὰ εὐχαριστήσῃ ὀλίγον καὶ τοὺς τακτικὸς ἀναγνώστας τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».